

Felices fiestas y la paz de Jesús a nuestros lectores. Recordemos: No puede poseerse la paz sobre la tierra, si se niega la gloria a Dios en las alturas.

*

Junto al pesebre meditemos el desprendimiento del Niño Jesús para practicar lo luego todos los días con los que nos rodean.

O JEZUŠČEK,

MOJ BOG!

V jaslicah ležiš,
moj Jezušček, ves ubog,
v revščini živiš
zame, moj večni Bog!

Naj gane te, srcé,
da rajsko Detece
zate žrtvuje se
in za človeštvo vse.

Kako se nam smehliš,
o Jezušček, ljubko,
sam vsega se nam daš
in vabiš nas v nebó!

Nikar, da bi zamen
zame se žrtvoval!
Daj, da na sodni dan
med Tvojimi bom stal!

V jaslicah ležiš,
moj Bog, Ti moje vse,
čprav ubog se zdiš,
jaz trdno verujem v Te!

Čprav mi skrivaš zdaj
tu v beli Hostiji
božanstva večni sijaj:
Gospod! Moj Bog si Ti!

PRIDI ODREŠENIK!

Pokaži, Gospod, svojo moč nam in pridi!
Naj svet preslepljeni in slepi sprevidi,
da Gospod si le Ti, naš Osvoboditelj,
da Gospod si le Ti, naš Bog Odrešitelj!

In zbudi naša srca, Gospod,
da Tebi pripravimo pot,
po Tebi pa, vse očiščene zmot,
le Tebi duše bodo služile,
le Tebe, Vsevečnega, bodo molile.

Gospod! Poslušaj naš glas
in pridi skoraj med nas,
da s svojo milostjo
razsvetliš dobrotljivo
našega uma temó.

Pokaži, Gospod, svojo moč nam in pridi!
Naj svet preslepljeni in slepi sprevidi,
da sila presilna Tvoje je milosti,
mogočnejša vsa še od naše grehnosti.

Pridi in zbudi v nas spet svojo moč,
razžari slepote pretemno nam noč!

David Doktorič.

BOŽIČNI VEČER

Božična noč, sveta noč
Kak' lepa nekaj bila si:
Kako nas razveselila si,
nam hiše razsvetlila si,
družine vse združila si!

Božična noč, kako si lepa
spet trkaš nam na vrata
prinašaš nam veselje
novico angelsko prinašaš
Odrešenika nam naznanjaš.

Zato vsi skupaj se združimo.
Njemu prošmo to pošlino:
Daj, Jezušček, razveseli nas
združi v ljubezni nas
razsvetli nam naše domove,
domovino reši, zdrobi sovražne okove!

Daj Jezus mirno spanje tistim,
ki v boju svet so zapustili.
Blagoslovi ne, ki so hrabro se borili.
Daj da povsod zavlada božji mir!
Pepca Furlan

Reproducimos el "Nacimiento" que fué pintado en 1800 por Leopoldo Layer, famoso pintor del cuadro de Ntra. Sra. de Brezje. El original se guarda en el museo de Ljubljana.

DROBNO DETE NAS BO REŠILO

Kmalu spet v božični noči
bodo rajski angeli,
radostno prepevajoči.
Tvoj prihod oznanili.

Rad bi tudi jaz se zgrudil
tja med nje pred jaslice,
z njimi bi vesel se združil
Te proslavljajoč, o Detece!

Ali težka žalost stiska
razboljeno mi srcé:
Dan li Tvojeqa obiska
zmanjšal naše bo gorje?

Ali božič nam prinesel
bo miru spet srečni čas,
bo li Bog nam prizanesel
in iz duš pregnal nam mráz?

Kaj bi mučil Tebe, Dete,
že sedaj s to žalostjo?
Le prezadaj še za Tebe
dni trpljenja pridejo.

Vse prezadaj bo hudobno,
Te človeštvo križalo!
A takrat boš, Dete drobno
Ti iz muk nas rešilo.

In s Teboj veselo bodo
nele naše duše vse:
"aleluja" in v svobodo
pravo s Tabo bodo šle!

CERKVENI VESTNIK

BOŽIC: NA PATERNALU: Polnočnica.

Ob 10 h za Lucijo Kogoj.

Ob 10.30 za Ivan Pečenko.

AVELLANEDA: ob 10 uri v d. n.

Sv. Roza ob 11.30 za Rodolfo Kumar; ob 12 uri za Stariše Prijatelj.

MOLITVE na Paternalu.

31. DEC.: Maša na Paternalu za stariše Troha in Kodrič.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Marijo Ferfolja Gergolet.

MOLITVE na Avellanedi in obisk misijonarjev.

1. JAN.: Maša na Avellanedi za + Emilio Kravos.

6. JAN.: Za rajne Vidmar ob 12 uri pri sv. Rozi.

7. JAN.: Maša na Paternalu za stariše Škaber iz Temnice.

Molitve se ne vrše, ker bo misijonska prireditel v dvorani Solis 250 (blizu pl. Congreso).

14. JAN.: Maša na Avellanedi.

Molitve na Paternalu.

21. JAN.: Maša na Paternalu.

Molitve na Avellanedi.

28. JAN.: Maša na Avellanedi.

Molitve na Paternalu.

POROČILA se je ANGELA GREŽER v Villi Urquiza. Ženin je Amado Castún.

SMRT JE POŽELA 19 letnega SLAVKOTA MRŽEK v bolnici po daljšem bolehanju. Stariši so doma iz Pliskovice in žive v Ituzaingó.

BOŽIC MED ROJAKI

bo doživel naš rojak, č. g. misijonar MIRKO RIJAVEC. 20 let je že ko je zapustil dom. Prvič v svojem mašniškem življenju je imel sveto mašo med slovenskimi rojaki 10. dec. na Avellanedi in na Paternalu 17. dec.

Kar si je pa najbolj toplo želel, je bilo to, da bi doživel Božič med Slovenci in res bo dočakal ta lepi dan, če Bog da.

Polnočnico bo imel on in tudi naslednji dve božični maši bo imel na Paternalu na Av. del Campo. Tudi pri molitvah na Avalos bo!

Vsi rojaki ste povabljeni, da prihitite.

Ob enem bo pa č. g. misijonar kaj povedal tudi o svojem težkem misijonskem delu.

Rojaki pa dobro veste, kaj je misijonu treba, kateri vzgojuje otroke divjakov, ki zdravi bolnike divjakov, kateri z deli krščanske ljubezni skuša pridobiti divjake za sveto vero. Zato boste ob tej priliki tudi kaj prispevali za njegove misijonske potrebe.

MISIJONSKA AKADEMIJA

Nekateri naši mali se že pridno vadijo za nastop na lepi misijonski proslavi, ki se bo vršila v nedeljo 7. jan. z začetkom ob 17 uri v dvorani zavoda "Don Bosco" v ulici Solis 250, blizu pl. Congreso. Glavno besedo bo imel misijonar. Prihitite rojaki v obilnem številu. Vstop bo brezplačen.

Gotovo pa bo vsak rad kaj prispeval za potrebe misijona v Macasu, katerega vodi naš dober rojak, č. g. M. Rijavec.

La Superiora del Colegio en La Paternal festejó su onomástico el 29 de Nov. Nuestra Revista, cuya administración atiende la buena hermanita, y todos los eslovenos, tuvimos gran alegría con la fiestita que se le brindó aquel día. Reproducimos la crónica que publicó el boletín parroquial "Santa Inés":

También los niños y niñas de la escuela de las Religiosas Franciscanas Educacionistas recordarán siempre con gusto el miércoles día 29 de noviembre por haber festejado en él el onomástico de la abnegada Superiora Hermana María Iluminata asistiendo a la misa que a las 7 horas se ofreció por sus intenciones y comulgando. El Coro de Niñas Eslovenas interpretó piadosos motetes dirigidos por el señor C. Jekse.

Por la tarde del mismo día el P. Manuel, profesor de Religión, preparó un interesante programa cinematográfico en honor de la Superiora y como clausura del curso escolar.

LA FIESTA PATRIA

del 1º de Dic., día de la "Unión Yugoslava", fué celebrada por gran concurrencia en el salón Príncipe Jorge el 2 de Diciembre. A la mañana siguiente se ofició la misa en la cripta de Santa Rosa, muy concurrida y luego la recepción en la Legación.

Presidió los actos el encargado de negocios dr. Víctor Kjuder.

Se destacó especialmente el conjunto orquestal "Zagreb" de Rosario, que interpretó, con gran entusiasmo del público, motivos selectos yugoslavos, tanto en el festival cuanto en el acto de agasajo en la Legación.

YUGOSLAVIA CAMPO DE BATALLA

Ya es evidente el plan aliado de aislar las tropas alemanas en los Balcanes. Con tal fin presionan a través de Hungría hacia Austria, prestando sólo una atención relativa a los países al sur del río Sava. Las Regiones yugoslavas de Banato, Srem, Bachka, Podravina, situadas en la gran llanura del Danubio están controladas por los rusos, mientras libran en las regiones más al sur (Servia central, Bosnia, Croacia, Montenegro y Dalmacia) grandes batallas contra el invasor las tropas de los patriotas.

El punto de contacto entre tropas británicas que presionan desde Italia y las tropas rusas que se abren paso a través de Hungría, será Eslovenia, que ya alcanzaron las vanguardias rusas en Lendava y Murska Sobota (cerca de la triple frontera: yugoslavo-húngaro-austriaca).

En tal manera se acerca el momento más horrible de la guerra para nuestra patria. Según noticias recibidas tienen los alemanes preparada una formidable línea de defensa que atraviesa las regiones nortes de Eslovenia en una longitud de 250 kms. en el territorio desde Udine hasta las llanuras húngaras.

EL DISCURSO DE CHURCHILL

resultó un suceso de mucho alcance. En vista de los acontecimientos en Grecia, Bélgica, Italia, Yugoslavia y Polonia resulta cada vez más evidente la tragedia de los países que han sido invadidos por los alemanes.

Durante la ocupación tomaron algunos grupos una actitud de tolerancia, otros de cooperación y otros de rebelión abierta contra el invasor. Ya entonces se originaron choques a raíz de eso, con gran satisfacción del invasor. Una vez liberadas aquellas regiones, estalló abierta lucha entre los que se conside-

ran libertadores patentados por los sabotajes y otros actos de rebeldía y aquellos otros que optaron por trabajar para el bien del pueblo tomando una actitud de tolerancia, para ahorrar represalias inútiles.

Churchill en su discurso del 7 de dic. manifestó las intenciones de Gran Bretaña que en ninguna forma puede admitir el monopolio sobre la "democracia" a aquellos elementos patriotas aptos para los actos bélicos, ya que es muy distinto el manejo del fusil y del instrumento de la justicia política. De ningún modo se podrá tolerar la eliminación de las personas "indeseables" bajo la ciega acusación de colaboracionistas, pues muchos no lo han sido en ningún concepto.

Esperamos que las palabras del premier británico contribuirán en algo, también, para el bien de nuestra patria.

EL ACUERDO

Se publicó hace un mes el resultado de las conversaciones entre el Gobierno yugoslavo en Londres, presidido por el dr. Subasich y el Comité yugoslavo de Tito.

Se pone fin a la contienda fratricida entre los guerrilleros de Mihailovich y las fuerzas de Tito. Todos los guerrilleros han de reconocer el mando de Tito y bajo un comando unificado concentrar todos los esfuerzos contra el enemigo común. Todas las escenas desagradables de la antagonía anterior han de pasar al olvido. Sólo se procederá contra aquellos que han cometido crímenes.

Se dió plazo hasta el 1º de enero, para que se haga este acuerdo extensivo sobre todo el territorio yugoslavo.

Hoy desconocemos todavía su resultado práctico.

MISIJONSKA PRIREDITEV

Na Avellanedi se bo priredila mala svečanost v čast misijonarju dne 31. dec. po molitvi v prostorih poleg kapele v ulici Man. Estevez 630.

IZLET V ESTANCIJO "SAN JUAN"

se bo vršil v nedeljo 4. februarja. Vsi rojaki se spominjate še od lani, kako lepo je bilo tam. Tisti, kdor želi pohiteti tja tudi letos, naj se kar hitro prijavi. 28. januarja se zaključí število, da ne bomo imeli neprimlik radi pomanjkanja prostora v vozeh.

Cena bo za odrasle \$ 2.80.

za otroke do 14 leta pa \$ 2.—.

Odhod s PATERNALA ob 7 uri.

Od sv. Roze ob 7.30.

Iz Puente Barracas ob 7.45.

Tam bosta dve maši in popoldanske molitve. Za jesti naj si vsak s seboj vzame. Za pijačo pa bo že poskrbljeno.

OPOZARJAMO ROJAKE, da naj se ves čas zavedajo dolžnosti, da predstavljamo naš narod, ki je izobražen in zato zelo nujno prosimo, da naj vsak zvesto izpolni vsa navodila rediteljev in odbora, kateri ima izlet na skrb.

Razume se, da pridemo v slabo ime vsi, če kdo ne pusti na miru drevja, sadja ali živali.

...IN MIR LJUDEM NA ZEMLJI...

Kako lepo nam je nekoč pel božični zvon! Kakor da so se zopet oglasili angeljski zbori, so plule vseširok prelepe svetonočne melodije. Svečano smo molili rožni venec in kar čutili smo, tako se nam je zdelo, kako rosi božji blagoslov nad skromni dom naših davnih sladkih spominov.

Ko je bila končana molitev svetega večera smo sedli k mizi in prisluhnili besedi očetovi, stricovi, dedovi, ki so nam pravili o prejšnjih časih, ki so ponavljali stare spomine ali pripovedovali o grozotah vojne, katera je morila ljudi tam na daljnem vzhodu ali v Libiji ali kdo ve kje...

Zdelo se nam je, da je vse tisto tako daleč nekje, da smo popolnoma varni pred tem, da bi morali tudi naš oče na vojsko, ali da bi morda koga od nas klicali kedaj pod orožje...

Saj je angel oznanil v sveti noči: "Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji"... Tisto o vojskah so samo zanimive zgodbe, tako smo umovali otroci...

Pa smo doživeli kmalu vojno grozoto, ki je nešteto srečnih družin spravilo v gorjé... Pa smo doživeli še hujšo nesrečo v sedanjem času, ko je boj na bojišču še najbolj mil... ko je sovraštvo in hudobija zanetila bratomorni boj v lastni vasi in v lastni hiši... Ali je res za vselej izzvenela beseda božičnega mirovnega voščila? Ali je res angelsko oznanilo samo pesem, ki na božični večer uspava zemljane, da bi pozabili na grozotno resničnost življenja?...

O, da! Kako drugače stopa pred nas mirovno voščilo svete noči v sedanjem strašnem trenutku!

Pač bi želel vsakdo v miru orati svojo njivico, gospodariti s svojim premoženjem, vršiti svoje delo v tovarni ali delavnici, v pisarni ali potu... In tudi! Saj bi bilo vendar vse to nekaj tako enostavnega, tako preprostega! Saj je svet za vse dosti velik in bogat!

Da! Vsakdo bi želel mir pri tem ko svoj posel vrši. Toda: Ali pa je tudi vsakdo prav tako voljan, drugemu dati mir, ki mu po pravici pristojajo?

Nekaj se je zgodilo! Nekaj usodnega je zakrivilo človeštvo, radi česar je svetonočno mirovno voščilo postalo kakor daljna povest o deželi, ktere več ni...

Mir bi pač vsakdo rad imel! Tudi tat noče, da ga kdo moti pri delu; krivičnež stori vse mogoče, da bi izvršil nemoteno svoje grde načrte; pohotnež skrije v temo in za zidove svoja pregrešna dejanja, ker hoče — mir... Ne le tisti, kateri je po pravici prišel do svojega imetja, si želi miru, da bi mogel svoje pošteno delo rada opraviti, temveč tudi krivičnik, goljuf, oderuh, pijavka hoče biti nemoten v posesti svojega krivičnega blaga... Mir! Mir! tako kričijo vsi, kadar ga želijo sebi, a vprašajmo se danes, katerih ljudi je več, ali tistih, kateri kričijo po miru zato, da bi mogli napraviti krivico delati — ali onih, katerim pravično pristojajo mir po svetonočnem voščilu?

Ali mar ni danes pisarna največkrat skrivališče laži in zvijače? Ali ni danes napor večine ljudi, kako brez dela udobno živeti? Ali ni večina ljudi, katerim je mar le njihove plače, nič pa jim ni zato, da bi svoje delo pošteno vršili? Ali ni premnogim vse delo v tem, kako bi drugega izpodrinili in njegov dohodek sebi prisvojili z lažjo, zvijačo, hinavsko konkurenco? Ali ni premnogo ljudi popolnoma pozabilo, da si moramo v potu svojega obraza služiti kruh, da moramo vse prejete darove rabiti, da bomo pred Bogom imeli kaj pokazati kot sad svojega življenja... In slednjič: ali ni mar večina ljudi sploh pustila v nemar to, kar je glavni cilj našega življenja: iščite najprej božje kraljestvo, vse drugo vam bo navrženo...

Da, tukaj je krivda! Mir je obljubljen ljudem, ki so Bogu po volji, kateri žive kot odrešeni kristjani... Kaj se to pravi? veren kristjan to kaj dobro razume: saj dobro ve, da je duša več kot telo; da je važnejša večnost kot kratko življenje; da človeku nič ne hasne, če si ves svet pridobi a dušo pa pogubi; da človek ne živi samo od kruha, ampak tudi od božje besede...

Kdo si upa trditi, da je vreden božjega miru tisti, kateri "nima časa" za molitev, za sveto mašo, za lepo misel na Boga, za pošteno vzgojo otrok... za lepo kajigo... Čas pa ima za sto drugih stvari, ki so posvetne...

A LA ESTANCIA "SAN JUAN"

El 4 de febrero se realizará la excursión de la Colectividad a la Estancia San Juan.

Saliendo a las 7 h de Buenos Aires, tendremos allí dos misas y por la tarde también un acto de devoción.

Regresaremos a las 20 horas.

Precio del boleto: Mayores 2.80; Menores 2.— \$. Estos se pueden adquirir en Pasco 431, hasta el 21 de enero.

Mir je božji dar zagotovljen vsem, kateri so ga vredni. Sredi boja, pri napornem delu, v pomanjkanju, na bolniški postelji, celo v krivični obsodbi, kjerkoli in kadarkoli lahko vlada v človekovem srcu božji mir, tisti mir, katerega krivični nikdar ne bo užival... Ga ne bo užival, ker ga ni sejal in ga ni gojil... Zakaj na svetu ne živimo zato, da bi v udobnosti stregli izpridenim željam našega telesa, kakor si nekateri posvetni ljudje želé, temveč živimo zato, da bi v stalnem boju proti lastnim slabim nagnenjem vedno zatirali vse tisto, kar ogroža lastni srčni mir, družinsko zadovoljnost in zdravi odnos do sosedov. Odrešenik je prinesel mir kot nagrado tistim, kateri sprejmejo v celoti vso postavbo, ki jo je On prinesel... V celoti pravim! Ne samo v tem da k molitvi sklepa roke, temveč tudi spolni vse druge zapovedi...

Dal nam je Jezus seme iz katerega božji mir zraste.

Kar hočeš, da drugi tebi stori, tudi ti njemu stori!

S tisto mero merite, s katero hočete da vam bo odmerjeno!

Boljše je krivico trpeti kot delati!

Nikar ne iščite sami sebe temveč to, kar je drugemu v korist!

Bodite vedno voljni odstopiti svojo čast drugemu!

Ne tirajte od drugih da vam služijo, pač pa bodite vedno pripravljeni storiti uslugo!

To so velike besede, ki so seme pravega božjega miru. Ker se danes ljudje nočejo po njih ravnavati, temveč samoljubno in samopašno iščejo sami sebe in jim ni mari pravic in potreb bližnjega, zato je zrastle sovraštvo, zato je klica božjega miru zadušena v razkošnem plevelu tistega, kar ljudje imenujejo "civilizacija, napredek, umetnost, humanitarnost kultura, modernost, svoboda"...

Svet, kateri je zablodil v te stvari se je odrekel božjemu miru, drugačnega si pa napraviti ne more...

Tisti pa, kateri prisluhnejo klicu Odrešenikovega, kateri se ne zmenijo ne za zasmeh brezbožnih, ne za nasilstvo oblastnih, ne za slabi zgled izpridenih; kateri se prizadevajo, da bi bili "Bogu po volji" doživljajo tudi sedaj, tudi v sredi bridkosti neprecenljivo obljubo "svetonočnega miru".

PAZ A LOS HOMBRES

¡Hola! ¡Pastorcitos! ¿Oísteis quien llega?
¡Qué tiempo dichoso! Nos llega del cielo alegre la voz:
Los ángeles cantan: "Gloria, Gloria a Dios"
"Paz a los hombres". ¡Qué grande es la nueva!

Sigue la voz hasta Belén, para contar
Lo que has de ver y oír.
¿No ves qué noche de esplendor?
¿Supiste el portento? ¡Nació el Redentor!

Fiesta grande por doquier, Tu día, oh buen Jesús.
¡Te adoramos! ¡Tú nos traes la salvación!
Nos das la vida en la paz, nos das el llegar por Tí
Al cielo, en que cantaremos ¡Gloria por siempre Señor!

(Canción eslovena)

"El pueblo, que andaba en tinieblas, vió una gran luz, y a los que moraban en la región de la sombra de la muerte, les nació la luz... Se alegrarán delante de Tí, como los que se alegran en la siega... porque el yugo de su carga... y el cetro de su exactor tu lo quebraste... porque un niño nos es nacido y un hijo se ha dado a nosotros: y llamaráse su nombre Admirable, Consejero, Dios, Fuerte, Padre del siglo venidero, Príncipe de la Paz" (Isaías c 6).

Que hermosas suenan estas palabras del profeta Isaías! Pero más de uno quedará pensativo sobre ellas como pasó a aquel etiope que, leyendo sin entenderlas dice: "¿Cómo comprendería, si nadie me las explica?" (Hechos c 8)... Pues realmente, no cabe en la mente de muchos, por qué se llama al prometido Redentor "Príncipe de la paz", si, a pesar de ser redimido el mundo, debemos presenciar guerras tan horribles...

No lo entendieron tampoco algunos contemporáneos. Se estremeció Herodes al sospechar un peligro para su trono... se espantaron los escribas temiendo por sus cómodas cátedras... Se rebelaron los politicastros judíos viéndose defraudados en sus aspiraciones políticas... Se levantaron contra El todos los perversos, esclavos de su sensualidad, orgullo y riquezas...

Todos quisieran el precioso bien de la paz, para disfrutar, sin incomodidades, de su holgada condición y no dejan de gritar: ¡paz, paz! Se olvidan de la palabra de Dios: "No hay paz para los impíos" y no hacen caso de otra palabra: "Lo que se siembra se cosecha".

Jesús trajo aquella semilla que, sembrada y cultivada, rinde la paz. Si los pueblos cuidan de esta siembra, la limpian de yuyos dañinos, de errores y mentiras y la riegan con sus esfuerzos...

Si los creyentes ponen en práctica las normas de conducta con el prójimo, que indicó Jesús combatiendo su egoísmo, vanidad y orgullo...

Si las familias hacen realidad de las enseñanzas que trajo el Redentor, revistiéndose con las virtudes sociales del catecismo...

No tardarán ni las familias, ni los individuos, ni los pueblos en sentir el dulce reinado del Príncipe de la paz.

COMO ESTABLECER LA PAZ

Buscad primero el Reino de Dios, lo demás se os dará por añadidura, encarga Jesús, Príncipe de la paz, como primera norma.

Ahora bien: en realidad concentra la gente todas las actividades en las cosas de este mundo — que prometió Jesús como "añadidura"... Se vive como si el cielo se diera de "yapa". ¿Dónde está la gente que subordina las cosas materiales a las espirituales?

Buenos negocios, nuevos descubrimientos, progre-

CHRISTVM COMITAMVR CHRISTVM SEQVIMVR
CHRISTVM HABEMVS ITINERIS DVCEM

A Cristo acompañamos "a Cristo seguimos" a Cristo tenemos por guía en el camino.

sos de la civilización, platos sabrosos, diversiones agradables, moda, conquistas, ... mil cosas interesan al público que muchas veces no conoce los Diez mandamientos y el Credo, ni mencionar las ocho bienaventuranzas..., ni la hora de la misa en próxima iglesia.

¿Con qué derecho puede tal gente reclamar la paz si nada hace para establecerla y no la merece? Es como sperar cosecha de trigo, donde no se hizo la siembra.

Es cierto que no matan, pero no "porque Dios lo prohíbe", sino "porque tienen horror de la sangre"... Pero Jesús exige más: "No debemos ni siquiera enojarnos contra el prójimo", pues si andas mal con él, para nada te sirven todas las ofrendas; debes de arreglarte primero con tu enemigo y luego presentarte a Dios para ofrendarle con aceptación.

¡Amad a vuestros enemigos!... Haced bien a los que os odian. ¡Benedicid a los que os maldicen! Orad por los que os persiguen y calumnian, para que seáis hijos de vuestro Padre... que no hace diferencia entre buenos y malos, dando el sol y la lluvia a todos...

Haced bien y prestad sin esperar recompensa alguna...

¡Ay! ¡Que magnífico es el sermón de montaña! Si los pueblos tomaran esas normas de Jesús por base de sus leyes y si todos tomaran en serio el practicarlas, ya no se verían nunca en apuros por la malicia humana...

QUE POCOS CUMPLEN CON

Mejor es sufrir la injusticia que hacerla.

Medid con la misma medida con la cual queréis ser medidos.

Haced bien sin esperar recompensa.

Si tu enemigo tiene hambre, dale de comer.

Cuántas mentiras, abusos, robos, infidelidades, malos deseos, traiciones, desconfianzas, envidias, descuidos, egoísmo, celos, vanidades, inconstancias... y otros aliados más del eterno enemigo de la paz nuestra y del Príncipe de la Paz, Nuestro Redentor Jesús, hallan entrada en las almas, en los hogares, en los pueblos.

La gente, lejos de desterrar estos vicios, ni bien los notan, hacen con ellos alianzas traicionando su dicha verdadera y privándose así de la paz a si mismos y quitándola a sus familias y a los pueblos.

¿PARA QUE SIRVE?

la infinidad de devociones hipócritas? ¿Por qué venis a pasear en mis atrios?... ¡Todo eso es abominación para Mí! No sufriré vuestros sábados y fiestas, inicuas son vuestras romerías... Cansado estoy de sufrirlas... Y cuando extendiereis vuestros brazos y multiplicareis vuestras oraciones no os oiré, porque vuestras manos están llenas de sangre...

Lavaos, purificaos, apartad de mis ojos la malignidad de vuestros pensamientos, cesad de obrar perversamente; buscad lo justo, socorred al oprimido, haced justicia al huérfano; defended a la viuda; y venid, dice el Señor... Si quisierais y me oyerais, comeréis los bienes de la tierra...

Božič - in moji Hivarci

Misijonar, ki je živel med narodi ki ne poznajo Jezusa Kristusa more prav oceniti dar prave vere. Res je: tudi med nami je veliko zla: to pa radi tega, ker nismo popolnoma krščanski. A med nami je tudi veliko dobrega. Dobra je cela naša kultura. Vse naše civilne naprave zagotavljajo življenju red in varnost.

Med nami so lepe krščanske družine, kjer cvetejo ljubezen in druge čednosti. Med nami je še veliko dobrodelnih ustanov, kjer dobijo pomoč in tolažbo bolni reveži in trpini.

Oh, koliko je na svetu dobrih, usmiljenih duš!

Bodi večna hvala — Detetu Jezusu! On nas je učil da smo vsi sinovi istega Očeta, ki je v nebesih, On nam je povedal, da je Bog v vsakem človeku — in to je temelj krščanske in vsake prave kulture. Kako drugače mislijo pogani! Med njimi kraljuje satan: srd, jeza, maščevanje, egoizem, razuzdanost!

Povedati Vam hočem pa kaj o mojih Hivarcih. Živijo v pragozdih ekvadorskega Orienta. So visoke in ponosne postave. So tako živalski, da ne sprejmejo nobene oblasti. Morda so edini narod, kjer ni prav nobene politične konstitucije. Še ljudorci v Oceaniji se združijo v naselbine, a med Hivarci še niso prišli do tega sporazuma. Zategadelj živi vsaka družina popolnoma osamljena v goščavi. Vsak Hivarec je kralj in dela kar hoče. Noče nobene postave, in nobenega predstojnika. So mnogoženci. Mož nikoli ne dela. On vedno pohaja po gozdu kjer vedno najde kaj dobrega za pod zob. Žene delajo doma in so prave sužnje.

Koča je okroglasta in precej velika.

Njih vera je prav hudičeva. Verjamejo v Dobrega Duha — a pravijo, da tega ni treba častiti, ker je dober in jim nič slabe ne more narediti. Pač pa zelo spoštujejo "Iguančija", ker je zloben in jim lahko škoduje. Zategadelj ga je treba pomiriti s posebnimi ceremonijami. Velikega pomena so vražarji, ki imajo z vragom resnične sestanke.

Hivarci so vedno na pol nagi in nimajo smisla za krščansko čednost dostojnosti. Otroci ne dobijo prav nobene vzgoje. Ko imajo 7 let, so že popolnoma prosti, in se klatijo celi dan po gozdu.

Družine živé v večnem sovraštvu med seboj ter se neprenehoma ubijajo. Ubitemu sovražniku odrežejo glavo in jo na čuden način skrčijo tako da ni večja kot pomaranča. To izsušeno glavo kličejo "canca" in ko je dokončana pripravijo velike praznike.

Misijonarjenje med njimi je sila težavno in nevarno. Nevarnosti pa so ne samo radi divjakov, temveč tudi radi narave. Ona je sicer lepa na prvi pogled, a skriva veliko sovražnikov. So zverine in kače in včasih slaba podnebja, posebno pa še otežuje delo pomanjkanje potov in nevarne reke.

Kljub temu imamo v tistih pragozdih salezijanci lepe naprave. A je še daleč dan, ko bomo lahko rekli da je zavladelo v tisti šumi, Dete - Jezus!

Slovenci! Molite, lepo Vas prosim za moj misijon. Veliko zaupam v molitev dobrih vernikov, a obenem mi tudi gmotno pomagajte. So me postavili za ravnatelja glavne in morda najtežje misijonske naselbine.

Veseli Božič in Srečno Novo Leto!

Vaš MIRKO RIJAVEC.

PRVO SV. OBHAJILU

je bilo zelo pristrčna slovesnost. Bilo je 13 prvoobhajancev, katere bomo priobčili pozneje s sliko. Zapel je mali zbor, ki je do solz ganil s svojo milino.

Mas si me provocareis al enojo la espada os devorará...

¿Cómo se ha hecho prostituta y llena de homicidas la ciudad antes llena de justicia? Tu plata se ha mudado en escoria; tu vino está mezclado con agua; tus príncipes son compañeros de ladrones; todos aman las dádivas y van detrás de recompensas...

Por eso dió el Señor Dios: ... me vengaré de mis enemigos (Isaías c. 1).

Así habló Dios por la boca del profeta y vale su palabra lo mismo hoy que en aquel entonces.

Mas todavía. Nosotros, en posesión de la noticia de Noche Buena, portadora de la paz, tenemos a nuestro alcance no sólo las normas que nos trajo El para facilitarnos el camino hasta ella, sino también el

"50 AÑOS ENTRE LOS JIBAROS"

Izšla je lepa knjižica v španskem jeziku o Hivarcih in njih deželi; pisatelj je naš rojak Mirko Rijavec. Zelo interesantno! Samo 0,50 \$.

Pišite na: Pasco 431, Buenos Aires.

PISMO IZ AFRIKE

Franc Jaksetič, podporočnik ital. vojske, ki je vjetnik v Južni Afriki, je pisal, da dobiva iz rok soujetnika Franca Gregoriča "Duh. Življenje", kateremu ga pošiljamo. Imenovani je brat gospe Berte Gregorič (iz Prvačine). Piše, da že mnogo let ni dobil v roke nič slovenskega čitanja, zato mu je napravilo nepopisno veselje, ko je dobil našo lepo revijo, iz katere je zvedel premnogo novega.

IZ BRAZILIJE

piše salezijanec Jožef Belko Šiška. Med drugim nas prosi, da bi mu od tu pošiljali naše publikacije. Jako neredno dobiva "Slovenski list", katerega mu je naročil č. g. Pernišek. Prosi pa zelo, da bi se mu pošiljalo vse, kar tukaj tiskamo, ker ima on nalogo, da poskrbi za narodni kulturni arhiv v Ljubljani, da bo tam zbrano kar največ koristnega gradiva o sedanjih tako težkih časih. Kljub temu, da je že posredoval poslanik v Rio de Janeiro, je dostava publikacij iz Argentine še vedno neredna.

MISIJONAR NA PATERNALU

Nadvse ganljivo je bilo, ko je stopil med rojake č. g. Mirko Rijavec. Kar solze so mu stopile v oči: oni dan na Avellanedi, ko so ga Slovenci prvič obdali po 20 letih tujine. To nedeljo na Paternalu ga je pa zopet tako prevzelo ob slovenski pesmi in obilni vdeležbi dobrih rojakov, ki so prihiteli k sv. maši za rajno Marico Jazbec, da je zmogel le z vsem naporom obvladati solze med nagovorom.

24. decembra bo gospod misijonar spet na Paternalu in na Božič tudi.

Na Božič popoldne pa bomo spet zapeli z vso slovesnostjo litanije na Avalos. Prišel bo tudi č. g. Zmet in morda še kak drug slov. duhovnik. Gospod misijonar bo tedaj prvič zapel slovenske litanije odkar je duhovnik.

7. jan. pa ste vsi rojaki povabljeni na misijonsko akademijo v drovani Don Bosco, Solis 253. (Blizu Pl. Congreso).

POZOR DRUŠTVA!

V nedeljo 7. januarja popoldne se vrši misijonska prireditve v dvorani Don Bosco, Solis 252, ob 15. uri. 4. februarja se bo vršil izlet v estancijo San Juan. Zato prosimo društva, da puste omenjene nedelje proste za ta namen, da se bodo mogli rojaki vdeležiti.

magnífico ejemplo de El "que vino no para ser servido sino para servir y darse para los demás... Y tenemos el socorro de la Redención y de la gracia que da en abundancia a todos los que la imploran...

Si no estamos en posesión de la paz, no tenemos derecho a quejarnos contra nadie, pues cualquiera, aunque en medio de la guerra y del odio de los demás, puede disfrutar la paz celestial en su propio corazón con tal que abra confiadamente y sin reservas su alma a Jesús.

El mundo egoísta y perverso, los que no siembran la paz, los que por la paz nada sacrifican, los que a los demás hasta estorban en sus justos derechos pacíficos, no pueden alcanzar la paz sino que han de experimentar lo contrario: "Para los impíos no hay paz".

¡Gaudium magnum!

El mundo está inundado de lágrimas.

Entre sollozos y suspiros emprendió la humanidad su misteriosa carrera; entre sollozos y suspiros prosigue su marcha y entre sollozos y suspiros rendirá su jornada al final de los tiempos.

Hoy lo mismo que ayer, y mañana lo mismo que hoy, se ha de levantar desde todos los ámbitos de la tierra, el grito de dolor, el grito de desesperación de una raza que va buscando la felicidad, la dicha, la paz y no halla sino amargas desilusiones.

Ya es el azote de los poderosos que se descarga atroz sobre un pueblo de esclavos; ya es la Miseria, la angustiosa miseria que se adelanta como un fantasma sobre campiñas y ciudades; es el furor de la Destrucción que aniquila en un instante el trabajo de largos años; es la Enfermedad que se ensaña cruel en el cuerpecito exangüe de una inocente criatura; es la Muerte que arrebatara arteramente a seres amados y precipita a tantos otros en la más honda desolación! Oh, y después son los mil y mil dolores, frutos todos de la Maldad humana!

Y con todo, hace veinte siglos, allá en las sonrientes tierras de Palestina se oyó en una noche apacible y tranquila una voz venida del cielo que anunciaba la llegada definitiva de una dicha muy grande, de una felicidad verdadera y al alcance de todos. ¡Annuntio vobis gaudium magnum! Os anuncio una gran alegría.

¡Gaudium magnum!

¿Sería una ilusión? ¿Error? ¿Mentira? ¡No!

¡Ha nacido verdaderamente un Niño y ha traído muy de veras el sosiego y la paz a nuestros atribulados corazones!

Emanuel. ¡Entre nosotros Dios! Emanuel. ¡Con nosotros Dios! Emanuel. ¡Para nosotros Dios!

Con Él, y sólo con Él, la Dicha, la Felicidad, la Paz!

El mundo desconoce este misterio, él sigue su angustiosa marcha, desvarían los hombres, víctimas de fiebre mortal: es fiebre loca de gloria, de honores, de poder; — es fiebre in-

UN ACTO MISIONAL

Se encuentra en Bs. Aires el P. misionero FEDERICO RIJAVEC, que ejerce su misión entre los jíbaros del Ecuador. Por un trágico incendio, que redujo la misión floreciente de Macas a cenizas, hace cuatro años, se halla la obra en grandes apuros, no pudiendo progresar sin la ayuda eficaz de buenas almas.

El día 7 de Enero a las 17 horas se realizará una ACADEMIA MISIONAL en el Salón DON BOSCO, calle SOLIS 252, con un programa selecto cuya parte principal corresponde al admirable misionero.

Invitamos a todos que hagan propaganda para la concurrencia a dicho acto misional, que tendrá lugar el domingo de la Epifanía, la fiesta misional de la Iglesia Católica.

ENTRADA GRATIS.

El padre misionero publicó un librito de vibrante actualidad sobre los jíbaros, que se puede adquirir en San Carlos. Lo que se obtenga de su venta se destinará a la misión. (Pídase por correo: Adolfo Berro 4050).

saciable de riqueza y de lujo; — es fiebre sucia de placeres, de orgías, de diversiones y pasatiempos!

Pero la felicidad, la paz, están muy lejos de ellos!

En cambio los de buena voluntad, los de corazón sencillo y humilde, los encuentran allá, en el portal de Belén!

Allá junto al Niño Divino, con María y José, con los Pastores y los Reyes Magos!

Allá el humilde y el pequeño encuentran su grandeza; el pobre encuentra su riqueza; el afligido su consuelo, el perseguido la paz y el mísero pecador encuentra el perdón!

Este es el significado verdadero de la alegría navideña!

Oh, no la hagamos pues consistir en diversiones ruidosas, ni en pasatiempos vanos, propios del siglo!

Recojámonos en el ambiente tranquilo del hogar y allá, en la más sana alegría y con almas puras esperemos la venida del Niño Jesús!

Felices fiestas!

MIRKO RIJAVEC

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Že dolgo me je čakala dolžnost, da pohitim tudi v Misiones, Asunción in Formozo. Tudi po tistih krajih je nekaj rojakov. V Asuncionu imajo naše šolske sestre dve hiši, v Formozi pa imajo naše sestre razne ustanove in tudi raznih drugih slovenskih spominov sem slutil v Formozi.

Tako sem "zavezal popotno culo" in sem jo mahniti na pot. Čudno se sliši, pa je vendarle res: Drugi na čakariti svojo pot končajo, jaz sem jo pa tam začel in na lastni koži doživljam resnico, da "se zarečenega kruha več pojé kot zapečenega".

Iz čakarite gre namreč vlak, kateri vozi po tiru Lacroze in potem zavije v Entre Ríos in dalje v Corrientes ter skozi Misiones vse do Asunciona. Že večkrat sem videl tisti vlak, kako je leno stokal tja doli skozi Tropezón in sem si mislil: pač bedak, kdor se s takim vlakom vozi... Oni dan je pa mene zadelo, da sem se moral tudi "pobedačiti"... Mi je pač najbolje kazalo, čeprav je vožnja počasna in še neverjetno draga.

5. nov. ob 15 uri smo jo rezali čez Paternal. Tako je stokal ta siromak, žvižgal, vriskal in piskal, kot da bi hotel zbuditi vsa čakarito. Na, sem si mislil: če je s tako korajžjo začel, bo pa že nekaj. Pa nismo prišli še do Lurdesa, ga je začetno navdušenje minilo. Sredi pota je obstal in kar nič ni povedal zakaj. Slednjič se je vendarle premaknil in nas leno vlekel naprej. Ko smo plazili mimo živcovih, sem dobil še en pozdrav.

Skoro bi še lahko stopil doli in bi še enkrat trčili na srečno rajžo, ker bi brez težave vlak dotekel... Tako nekako je motovililo vse do Pilarja.

Bo, kar bo, tako sem si mislil. Če se jezim ali ne, preje ne pridemo. S tem sem odložil nepotrpežljivost in vzel v roke kaj bolj koristnega. Prijazni dan je skril žgoče sonce za oblake, nedavni dež je potlačil nevšečni prah, tako da je bila vožnja nad vse prijetna.

VLAK NA VODI...

Raca na vodi, to je vsakdanja stvar, toda vlak na vodi je pa kaj drugega. Argentina ima vsega in zato bi bilo pač čudno, če bi ne imela "vlaka na vodi". Po učeno se mu pravi "ferry-boat". Vlak ki gre v Entre Rojaki zbrani pri novomašnem obedu na Avellanedi 8. okt.

Rios in dalje proti severu, stopi v Zárate na ladjo, ki ga prepelje 80 km daleč do kraja Ibicuy v Entre Riosu, kjer spet stopi na svojo železno cesto.

Zárate je kaj slikovit kraj. Ob bregu reke Paraná se dviga strma brežina, v kateri se je naselilo mestece Zárate, ki je prav gotovo najbolj slikovit kraj v bližini Buenos Airesa. Pravim "v bližini", ker z vlakom iz Ville Ballester se pride tja v pol ure, toda naš polž je rabil iz Čakarite več kot tri ure.

Po zanimivem zavijanju in ovijanju je vlak obstal. Pred nami je čakal nekaj stvar, podoben ladji. Lokomotivo so odpregli in jo peljali nazaj, ker je pretežka in je zato nočejo voziti. Vlak, ki je imel 18 voz pa so razdelili na štiri konce, pri čemer se jim seveda ni prav nič mudilo. Saj bo jutri še en dan! Bog je velik, Argentina je pa bogata, s temi razlogi je sopotnik pojasnil to ravnanje. Čez dobro uro je zabrnal brod in se odmaknil od brega, ter jo ubral po reki navzgor. Potniki smo stopili na krov, kjer se nam je nudila prekrasna večerna slika. Sonce je le malo pokukavalo iz nizkih oblakov; le toliko, da je razsvetlilo z jasno lučjo pokrajino na sever in na jug, da se je sklonilo tudi v blestečo reko, pa je že spet zginilo za oblake.

Vse niže je lezlo sonce in je tonilo že za obzorje, med tem ko je igralo v oblakih prečudno harmonijo večernih žarkov, ki so se lomili v blesteči vodi in zamotavali s temno modrino zapadnega neba, ki se je vpletalo v viseče obrežne vrbe.

Morda se vidijo taki prizori pogosto. To vem, da jih v mestu nikdar ne vidim, zato sem kar zasanjal nekam v daljo in pozabil, da je mrzli piš že davno vse ljudi pometel iz krova. Pa tudi meni ni bilo dano, da bi smel še od tam občudovati lepoto tega divnega večera, kajti strežnik me je opozoril, da je treba iz krova, ker ga mora zapreti.

Med tem se je brod jadrno gnal po vodi navzgor. Sem pa tja je kaka rdeča lučka značila nevarna mesta in ovirke, po katerih smo ovijali. Tamle prihaja nekaj nasproti. Skozi mrak so nam posvetile skromne lučke, ki so pokazale, da je drugi brod, kateri pelje po vodi navzdol tovorni vlak. Tudi kaka redka ladjica nam je pokimala v pozdrav, dokler ni dan popolnoma ugasnil in sem se umaknil na moje mesto v vlaku. Moje dravne dolžnosti so bile končane in me čaka le še nočna dolžnost. Rad bi se dobro naspal in me že ni več brigalo, ali gremo naprej ali nazaj, ali hitro ali počasi. Ko sem se čez nekaj časa zbudil, sem se zavedel, da treskajo vozovi drug v drugega. Zavedel sem se, da menda sestavljajo vlak, da smo torej v Ibicuy. Ura je bila pa že ob 1 h zjutraj.

Pozneje sem zvedel, da je bila triurna zamuda od tod, ker je bila tisti dan voda tako nizka, da je šele na tretji poskus mogel brod prav pristati. Z ozirom na to, ali je voda bolj ali manj nizka imajo razna brodišča. Tako nizka kot letos pa voda še nikdar ni bila, odkar ta vlak vozi.

Tista triurna zamuda nas je nato celo pot spremenjila. Morda zato, ker je bilo vlaku žal prenašlo bežati skozi tako lepo deželo!... čeprav je nihče gledal ni! Saj je bila noč, vse do 5 ure zjutraj, ko sem se zdramil in pokukal ven, kjer sem prebral ime neke postaje — "General Urdirrain".

PO ENTRE RIOS

Če je lepa dežela, ki obdaja mesto Buenos Aires, je še mnogo bolj prikopna pokrajina, po kateri je drčal naš vlak. Entre Rios je kakor vzvalovano morje. Tam ni ravnine, ki utruji oči, temveč vsa okolica je razgibana v nižine in vspetine, po katerih se vlečejo dolge vrste pomarančnih nasadov ali drugega drevja, če ni

polje ali pašnik. Redka so velika naselja, pač pa se vidi posamezne domačije, ki se skrivajo med skupine drevja. Za hip se je vlak zarezal v globoko brazdo, pa je spet drčal po nasipu in zgrmel čez mostiček, pod katerim je hitel potoček v reko Uruguay.

Postaja Yera me je spomnila, da se že bližamo mestu Concordia. Yera je namreč letalska postaja za Concordio, torej mora biti že precej blizu.

Kar hitro sem bil naréd, da pohitim v mesto. Morda dobim celo časa, da opraviš sv. mašo? Že so postajale hiše bolj goste in že so se dvignile v dalji visoke zgradbe in tovarniški dimniki. Še hip, pa smo postali v Concordiji. Napovedali so pol ure postanka...

Nisem imel torej časa za vse, toda mesto si bom pa le lahko ogledal. Concordia je po velikosti in pomembnosti drugo mesto v provinci Entre Rios. Šteje kakih 25.000 prebivalcev. Ustanovljeno je bilo 1832. Kar začudil sem se vzorni lepoti tega malo poznane mesteca. Koliko krajev, ki so mnogo večji in bolj poznani, sem že videl v republiki, ki se morajo skriti pred snažnimi in lepo tlakanimi cestami tega naprednega mesta.

Kar za tramvajem sem jo ubral... to se pravi za njegovim tirom, — tramvaja nisem srečal nobenega. Zavil sem nato na levo in kmalu bil na glavnem trgu pred lepo kolonijalno cerkvijo.

Mesto ima mnogo lepih trgov in parkov, krasnih gosposkih dvorcev in tudi lepih palač. Kar naglo mi je potekel čas in zato sem hitro stopil v taksi, da vlak ne odide brez mene. Kakega sledu za našimi rojaki nisem mogel najti. To vem, da so bili nekateri naši svoj čas v krajih bolj južno od Concordije. Posebno v Gualeguaychú živijo nekateri naše družine že iz davne časa, menda od tedaj kot naši raselniki v Paraná. Tudi v Bassavilbaso mora biti kak naš človek kot delavec na estancijah.

Med tem je pa vlak hropel sem in tja in se razlezel tako, da ga ni bilo nikjer videti razen furgonov iz katerih so jemali pošiljke. V Concordiji ostane namreč nekaj voz... Med tem so prihajali in odhajali lokalni vlaki. Eden je pristokal iz Villaguajaja, drugi iz Concepción de Uruguay, mi smo pa čakali, kot da se nam prav nikamor ne mudi med tem, ko so izlagali mlečne vrče in vreče z bučami iz prihajajočih vlakov. Slednjič so vendarle spraznili tire in pripeljali od nekod naš vlak, ki se je leno premaknil na nadaljno pot, ki se je vila skozi pomaračne nasade, obdelano polje in prostrane pašnike, ki so cveteli v stoterem cvetju. Neka trava, podobna našemu mačjemu repu, je prebarvala vso poljano z rožnato barvo; pa je zopet nekaka mačeha, skrita med biljem, žarela kot živordeči mak: tam po pašniku pa so se razpostavili kakor strazarji košati kruhovci (algorrobo) obloženi z bogatim stročjem, kakršno smo nekoč doma jedli kot — rožiče.

Ko smo brželi dalje med poljem, so ljudje postajali sredi polja in naslonjeni na motike gledali za nami, otroci na so nam mahali v pozdrav. Kakor da se peljem od Višnje gore doli proti Novemu mestu, sem si mislil. Samo nisem mogel videti gostih bukovih gozdov in ne cerkvic, katere bi pozdravljale s svojim belim zvonikom in rdečo streho...

SKOZI DEŽELO RIJA.

Vse dalje smo se gnali. Monte Caseros je bila večja postaja, kamor smo prilezli že pozno popoldne. Tam se vlak razdeli. Pol ga gre v Corrientes, druga polovica je po enournem postanku hitela proti severu. Monte Caseros je pomembno mestece s kakimi 10.000 prebivalci. Okolica prideluje raznega sadja, zlasti pomaranč in fig, a tudi žita pridelajo mnogo. Posebno po-

zornost so obrnila name riževa polja, katera se pa bojda niso posebno dobro obnesla in so se preselili oni ljudje, ki so začeli z riževimi kulturami na drugo stran dežele k reki Paraná, ki bolj zanesljivo daje vodo za riževa polja.

Monte Caseros leži ravno nasproti urugvajsko-brazilske meje in je zato važno mesto prehodne trgovine.

Dve uri vožnje naprej smo bili v Paso de los Libres. Tamkaj gradita Argentina in Brazilija most čez reko Uruguay, ki bo zvezal obe deželi in odprl možnost, da se bo lahko z vlakom potovalo v Brazilijo. Most grade že dve leti, pa bo še precej zamude, predno bo gotov, kajti delo je ogromno. Na drugi strani vode stoji brazilsko mesto Uruguajana, od koder gre vlak do Porto Alegre ali pa na sever proti San Pablu, kamor vozi menda kar 4 dni. Brazilci pa imajo do tam tudi letalo... Rad bi videl, kako je z mostom, toda reka je kake tri km daleč in ni bilo mogoče opaziti dela.

Železnica jo pobira ves čas ob reki navzgor do Santo Tomé, kjer jo ubere naravnost proti severu. Med tem je pa že davno ugasnil dan.

DEŽ GRE.

Ko me je naslednje jutro predramil dan, me je pozdravil dež, ki se je neslišno pocejal po oknu... Bujno zelena se mi je nasmehnila pokrajina, ki je pa kmalu ostala za nami in že smo se zagostili med skalnate stene, ki so se mestoma odpirale in dale prostora prijetnemu gozdu ali tudi bolj široki planjavi, koder se je naselila skupina hiš ali kaka samotna pristava. Bili smo že sredi dežele Misiones.

Ura je kazala že pet... Torej smo blizu, sem pomislil, a sem kmalu zvedel, da še ne bo tako kmalu. Vlak bi imel priti ob 4 h, a smo komaj ob 7 h srečno pririnjili na postajo Posadas. Imel sem med tem dovolj časa, da sem prevdaryl vse možnosti, katere mi postavlja dež. Če bo dan takle nadaljeval, potem naj si kar iz glave izbijem, da bo danes kak kolektivo tek, kajti po misionih ni nobene tlakane ceste. Zato sem takoj uvidel, da si moram vsaj zagotoviti način, kako dohiteti vsaj delno, kar vtegnem radi dežja zamuditi.

Naravnost v cerkev sem krenil. Ljubeznjivo so me sprejeli in kar takoj je bilo vse naréd za sv. mašo. Bilo je vse tako, kot navadno... Pa vendar me je nekaj čudno presenetilo...

Ko sva stopila s strežnikom iz zakristije v cerkev,

El museo histórico esloveno en Ljubljana donde se guarda el "Nacimiento" de Layer, reproducido en la tapa.

je udaril zvonec... Kako? sem začudeno pogledal in videl, da imajo prav tako, kot je po naših slovenskih cerkvah, zvonček pri vratih, kateri naznani pristop svete maše... Odkar sem zapustil slovenska tla, nisem več videl tistega zvončka, ki mi je na tako prečuden način priklical davne spomine, spomine na čase, ko sem še pod lipo s fanti čakal na mašo in smo se premaknili tedaj, ko je vdaril tisti zvonec... Spomnil sem se, ko sem bil strežnik in potegnil za oni široki trak, ki je visel ob zakristijskih vratih...

Prav tako je zapel zvonček tudi tedaj, ko sem prvič pristopil pred oltar male cerkvice na Petkovcu. Mati, bratje, sestre, fantovski tovariši, sosedge... vsi so bili zbrani pri sveti maši, med tem ko je zlato sonce poljubljalo cvetno polje, katero se je smehljal vse naokrog po brežičkih, ki so nanizani okrog hriba, na katerem so davni predniki postavili ljubko cerkvico svetega Heronima... Vse naokrog so se budili domovi v jasno sončno jutro in klicali na delo, katero je bilo nato deležno blagoslova iz nebes...

O, kje so tisti davni spomini in tista lepa leta, ko je v vseh srcih živela in vodila ravnanje vseh tale misel:

Zvonovi, zvonite, k molitvi vabite, ker prazno je delo brez sreče z nebes...

Danes znajo ljudje dobro računati in delajo suhe račune in imajo nemara bogate žepe... Toda srce je prazno, ker denar ga ne more napolniti... In kjer je beda in stiska, je z njim obup in zavist... Ne čuje se mašni zvonček in ni časa za molitev, zato pa tonejo narodi v prokletstvu in sovraštvu.

ODLOMEK PISMA IZ LJUBLJANE

Marec 1944

Razpoloženje naroda nasproti Mihajloviču in Titu

Po začetnih izgrelih je imel Tito po deželi zelo malo privrženec, več v mestih, verujoč v nacionalna komunistična gesla ali pa upajoč s toleranco premostiti prepad... Vso komunistično armado so leta 1943 cenili na 2.000 mož s hrvatskimi uskokmi vred. Toda mnogo je bilo pri njih prisiljenih, ker domov niso mogli (ubegle so komunisti pobijali), v internacijo (glad) pa niso hoteli. V srcu je bil ves narod z jugoslovansko vojsko in so težko pričakovali, kdaj bo Mihajlovič poslal svoje oddelke v Slovenijo. Organizirati večjo skupino Mihajlovičevcev pa ni bilo mogoče radi pomanjkanja orožja in hrane. Ko bi bila bela garda predčasno uskočila, bi to imelo usodne in katastrofalne posledice za narod, ker je narod simpatiziral z njimi in so Italijani za to vedeli.

Kaj mislijo o bodoči Jugoslaviji?

Predvsem, da bi že skoraj prišla. "Zlata je bila, a nismo vedeli", se je izrazil neki kmet. Želi pa narod — kot vedno — samoupravno Slovenij ov okvirju Jugoslavije: z večjim socialnim čutom. Hitler je preje mnogim Slovencem imponiral prav radi sijajnega reda, zaposlenosti, dobre plače in sploh radi velike brige za delavce, ki so imeli plačane počitnice, izlete... Sedaj je pa Hitler izgubil vse simpatije in to zaradi germanizacije, nasilja, revizij, mobilizacije, ubijanja talcev, zlasti pa zaradi preseljevanja. Trpljenje je bilo nujno. Za Italijo pa Slovenci itak nikdar niso imeli nobenih simpatij.

Prvo leto po razsulu Jugoslavije se ni čutilo pomanjkanje: bile so še zaloge. Drugo leto je bilo že hujše. Živilske karte so nudile le pičlo, zlasti v Ljubljani so trpeli. Uradne cene so bile zmerne: riž kilogram 4 lire; enotna moka 2 lire; govedina 16 do 20 lir, sir 24 lir, mleko 2 lire. Dobilo pa se je krog 4 klg. moke, riža 2 klg. en četrt klg. sladkorja, en

četrt klg. olja, enkrat tedensko meso in včasih tudi krompir. Kmalu pa je nastopila črna borza, ki je leta 1943 že strašno gospodarila: klg. črne moke 15 lir, bele moke 35 lir, suha svinjina 80 lir, slanina 100 lir, olje 100 do 180 lir.

Bogati so še precej primerno živeli, ubogi pa so bili uradniki, ki so dobivali isto plačo kot prej v Jugoslaviji. Ie sedaj v Lirah. Sicer so pozneje plačo zvišali za 20%, a bilo je še vedno malo. Železničarji so si pomagali s prevažanjem blaga, s čimer so dobro zaslužili. Za prenos pisma je bila taksa 15 Lir; če je spravil v Ljubljano en nahrbtnik živil (mesa) je zaslužil navadno od 500 do 700 Lir. Kot je znano so bili Italijani Ljubljano zaprli — nihče ni mogel ne ven in ne notri. Dovoljenje za prehod se je na vojaški komandi le težko dobilo. Sploh se na železnico ni moglo brez vojaškega dovoljenja tudi po deželi ne. Bilo je v Ljubljanski pokrajini stalno obsežno stanje (Večina jestvin je bilo sploh prepovedano prodajati).

NEKAJ ZA STARIŠE

VZGOJA NA NADNARAVNO ŽIVLJENJE. POMEN VERE ZA VZGOJO.

Ker je vera vsakemu človeku rujno in potrebno, je tudi bistvena podlaga vsaki dobri vzgoji.

Prvi naš poklic je, spoznati in častiti Boga. Človek že s svojim umom spozna, da je Bog in da ima človek dolžnosti do njega. Natančneje ga tega uči razodenje. Spoznanju se mora pridružiti božje čiščenje, to je izvrševanje dolžnosti, ki jih ima človek do Boga. Vera je tedaj spoznanje in čiščenje božje, ne pa samo neko čuvstvo. Ako vera ne prešinja vsega človeka, njegovega razuma in volje ter njegovega delovanja, je mrtva, brez vsebine in brez življenja. Prav taka bi bila tudi vzgoja brez verske podlage.

Kaj je človek brez vere in brez verske vzgoje, izpričuje dovolj glasno žalostna podivjanost zlasti v vrstah zanemarjenih mladostnih oseb, ki doraščajo — prepuščeni samim sebi brez nadzorstva, brez verskega vpliva. — Vsa zgodovina nam je dokaz, kako gineva in polagoma tudi izgine nramnost, čednost in srčna plemenitost povsod, kjer ni verske vzgoje, kjer veljavo božjih zapovedi izpodriva modrost človeške slabosti.

Kaj pa človeka najbolj zadržuje, da ne zabrede v goščo nramne propasti, zlobe, krivičnosti, sebičnosti ter grešnega uživanja, če ne prepričanje odgovornosti pred vsevednim Sodnikom božjim!? In kdo mu vtisne v srce to zavest, če ne nauk, ki ga nam je razodel Kristus. Sin božji! Kdo da človeku točne odgovore na vprašanja: odkod, čemu? kam? Odkod življenje? Odkod je prišlo življenje v mrtvo snov? Šaj je splošno priznано, da je bila zemlja nekoč v razpaljenem stanju, v katerem je bilo organsko življenje nemogoče! Izključeno je, da bi nastalo življenje brez ploditve. Življenje prihaja le od živega bitja. Človek mora nujno imeti za svoj izvor mogočnega, vseoživljajočega Stvarnika, ki vse vlada.

In duša? Duša se pojavlja v tem, da spozna in želi oziroma odklanja dobro in hudo, resnico in zmoto. Odkod to hrepenjenje? Odkod duša sama?

Teh vprašanj ne moremo razložiti brez bitja, ki je višje od človeka. Le Stvarnik človeštva je mogel položiti ta cilj v dušo: Stvarnik, ki je sam Dobrota, Resnica in Lepota. Bog sam je naš začetnik in cilj; zato je zapisal sv. Avguštin v svojih "Izpovedih" zlasti za vzgojitelje tehtne besede: "Zase si nas ustvaril, o Bog in nepokojeino je človeško srce, dokler ne počiva v Bogu." — Kakšn bo končni uspeh vzgoje, če starši in vzgojitelji otrok ne marajo ali pa ne znajo odgovoriti na vprašanje: odkod? kam? Sv. vera, ki je neporušno zasidrana v resnici božji, v od Boga razodetem nauku, nam daje na zgorajšnja vprašanja nedvomno rešitev, zanesljiv in pomirljiv odgovor.

Verska vzgoja je nujna zahteva vesti, je zaukazana po božji volji in božji postavi. Vera ni kaj takega, kar mi je dano na ljubo ali na izbero, kar lahko sprejem ali pa zavržem; kajti predmet vere so božje resnice. Kar je resnično, sem dolžan sprejeti in svoje življenje po tem uravnati. Kdor ne sprejme od Boga razodetega nauka, v tem ni ljubezni božje, "zakaj brez vere ni mogoče dopasti Bogu". (Hebr. 11. 6.) Nauk o veri, vera sploh mora imeti prvo mesto v vzgoji; še več, prešinjati mora vso vzgojo.

Kaj bi bilo, če bi se otroci vzgajali brez vere, brez Boga? Poglejmo v zgodovino. Rimljani, pa tudi Grki, so se odlikovali v omiki, znanosti, umetnosti, a prave vere, krščanstva niso poznali. Kakšno je bilo življenje med njimi? Naj odgovori mož, ki se je sam prepričal o tem, kar je pisal. Sv. Pavel sam, apostol narodov, je tisti mož, ki je v listu do Rimljanov (I, 24, 28) najprej opisal nizkotnost poganstva, nato pa pristavil: "Zaradi tega jih je (nevernike) prepustil željam njih srca, nečistosti, da so postali oskrunjevalci...; bili so polni krivice, hudebije, nenravnosti, lakomnosti, napačnosti, polni nevoščljivosti, ubijanja, prepira, goljufije, hudodelnosti; bili so podpihovalci, cbrekovalci, Bogu sovražni, zasramovalci, prevzetni, napuhnjani, izmišljevalci hudobij, staršem nepokorni, neumni, razuzdani, brez ljubezni, brez zvestobe, brez usmiljenja."

To je slika človeka brez verske, brez krščanske vzgoje.

DAVID DOKTORIČ:

Svetemu Cirilu in Metodu

11.

Trinoštva rešiti nas, brata sta se namenila.
Človeku je vsakemu dana moč uma razsodna
spoznanja, kaj naj si njegova bi volja svobodna
kot dobro želela, nasprotno, kar slabo, odbila.

Kako dragocen je zaklad te svobode odlične!
Nobeni na zemlji ni drugi bil stvari podarjen!
Človeku, ki sam od Boga ves svoboden je vstvarjen,
kdo sme ta zaklad mu kratiti iz želje sebične?

Prelepa je zemljica naša, kri naša prezdrava,
da ne bi pohlepa zbudila pri lačnih sosedih.
Kaj čuda, da tujec usužnjiti nas namerava?

Za našo svobodo borila sta brata se smela.
zavest sta pravilno usmerila v naših pradedih.
oholost sosedov ob njunem se delu je vnela.

Iz pisma kozarskega vladarja carigrajskemu cesarju izve mo sledeče: "Poslal si nam moža, ki nam je z besedo in z dejanjem dokazal, da je krščanska vera sveta; zato smo ukazali, da se daio krstiti vsi, ki hočejo. Upamo, da bomo tudi mi to dosegli. Vsi pa ostanemo tvoji zavezniki in prijatelji tvojega cesarstva, pripravljeni tebi služiti, kjer nas boš potreboval."

Metod je spremljal svojega brata kot dijakom in je bra-

12.

Oholost sosedov ob njunem se delu je vnela,
pekel se sovraštva je z gnevom v brata zaganjal
in borba se z grdim je obrekovanjem začela.
Kdo Jezusov nauk je od bratov čistega oznanjal?

V Rimu nedolžnost obeh se izkaže najjano
A izčrpan od truda Cyril je premlad tam podlegel.
Metod po vrnitvi zadel na sovraštvo je skrajno,
zdijvali so Nemci, ko da jih sam vrag je obsedel.

V preganjanju, v ječi pokazala se veličina
Metodova, delo neumorno Cirilovo nadaljeval je.
goreč ves ljubezni do nas in do božjega Sina.

Nasprotnostim Nemcev še vrsta je dejstev sledila
in v zmedi, ki sprožil jo kruti madžarski naval je,
dosegla, da res njuna žetev se je zakasnila.

tu stregel pri sveti maši. V verske razgovore se najbrž ni toliko vtikal, pač pa je bolj skrbel za posvetne zadeve.

Brata sta na vsak način v kratkem času dosegla razmeroma velik uspeh. Judje in Saraceni so bili premagani, okoli dvesto Kozarov se je dalo krstiti. Še večji je bil diplomatski uspeh, obnovljena in utrjena je bila prijateljska zveza med Kozari in grškim cesarstvom.

Vladar Kozarjev je bil nad vse zadovoljen in je sv.

**B O Ž I Č — PATERNAL: Polnočnica in ob 10 h na Av. del Campo. Molitve na Avalos.
AVELLANEDA: Maša ob 10 h (Man. Estevez 630).**

Cirilu ponujal bogata darila, ki jih je on pa odklonil. Izprosil si je le prostost okrog dvesto krščanskih ujetnikov.

PRIPRAVE NA POT

Medtem so v Carigradu divjali proti vsem Ignacijevim prijateljem Fotij in njegovi pristaši, ki so prišli do moči po Bardasovi volji in s pomočjo nesrečnega mladega cesarja. Odstavljenih je bilo mnogo škofov, ki jim niso zaupali, in iskali so osebe, da jih postavijo na izpraznjena mesta.

Ko sta se Ciril in Metod vrnila s svojega potovanja, so silili v Metoda naj sprejme nadškofijski sedež. Odločno je odklonil in se je komaj dal pogovoriti, da je šel za opata v veliki samostan Polihrom ob azijskem bregu Marmornega morja.

Ciril se je odtegnil k cerkvi svetih apostolov, ki je bila bolj samotna in njemu zato mnogo ljubša nego cerkev Svete Modrosti. Že takrat se je moral čutiti bolehnega.

Ciril je bil duhovnik, Metod pa le diakon. Očividno nista hotela sprejeti nohenih cerkvenih časti iz rok Fotija in njegovih škofov, saj nista mogla priznati njihovih krivično pridobljenih oblasti.

Tako sta tudi to pot rada sprejela vabilo, da gresta v inozemstvo in se tako umakneta notranjim neredom v domovini s potovanjem na Moravsko.

Kakorhitro sta se brata po cesarjevem naročilu odločila za to daljnjo pot, sta morala tudi začeti s svojimi pripravami. V tistih davnih časih potovanje ni bilo tako enostavno kakor danes v normalnih razmerah. Kdor je šel takrat na tako pot je moral biti pripravljen, da ne bo videl več domačega kraja.

Zato sta se sveta brata gotovo poslovila od vseh svojih dragih in znancev, obiskala sta tudi vse njima posebno priljubljene kraje, med njimi najbrž tudi samostan ob gori Olimp.

Gospodarsko vprašanje bratoma pri potnih pripravah ni delalo preglavic. Saj sta potovala kot odposlanca mogočnega bizantinskega cesarja in kot gosta kneza velike moravske države v dobrem in bogatem spremstvu. Imela sta za prave tudi dovolj časa. Čakali so Moravani in grško spremstvo ugodnega letnega časa.

Cesar je dal svetnikoma na pot tudi spremno in priporočilno pismo, v katerem je obenem odgovoril tudi na prošnjo in vabilo moravskega kneza Rastislava. Pri sestavi pisma sta gotovo sodelovala spretni bivši državni dostojanstvenik Metod in učeni Ciril.

USTANOVITEV SLOVANSKE KNJIŽEVNOSTI

Med čakanjem, da se končajo vse priprave na težavno potovanje, sta se prav gotovo naša brata pogostoma shajala z moravskimi odposlanci. Pri prvem razgovoru sta morala z veseljem ugotoviti, da so se med seboj v slovščini dobro razumeli. Saj takrat razlika med jezikom Moravanov in jezikom macedonskih Slovenov še ni mogla biti prav velika.

Prav verjetno je, da sta sv. Ciril in Metod že na Olimpu poskušala prevajati svete knjige na jezik Slovanov. Iskala sta primernih pisemk za tiste glasove in glasovne skupine, ki so bile tuje njihovim grščini. To domnevo podpira dejstvo, da je njihov prevod evangelijev tako skrbno sestavljen, da more biti samo sad že daljšega truda. V tako kratkem času, kakor sta ga imela takrat na razpolago, delo ni moglo toliko dozoriti.

Vabilo Moravanov je bilo pač deianska pobuda, da sta iz svojih večletnih poskusov napravila končni korak k praktični dovršitvi tega svojega študija. Tedaj smo opravičeni domnevati, da sta že med potnimi pripravami položila temelje naši slovanski književnosti. Tako je najbrž nastal prevod nedeljskih evangelijev. *Prva slovanska knjiga*. Začenja se z besedami sv. Janeza Evangelista: "V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda."

Znanost je dokazala, da je sv. Ciril izumil *glagolske* črke. Na enemu jih zamenjati s "cirilico" ki je prišla v na-

vado šele v desetem stoletju in ki jo še sedaj uporabljajo z majhnimi razlikami Rusi, Ukrajinci, Srbi in Bulgari.

To delo sv. Cirila je še danes predmet splošnega občudovanja med jezikoslovci. Njegove črke se izredno natančno prilagajajo slovščini in prevod evangelijev je tako popolno delo, da je mogel kaj takega napraviti le mož široke izobrazbe in izredne bistroumnosti.

NAŠA APOSTOLA NA MORAVSKEM

V kolikor se ta spis tiče prav posebno življenja svetih bratov, se držim v glavnem ugotovitev dr. Fr. Grivca, enega najboljših poznavalcev te snovi. V naslednjem dam njemu besedo:

V prvi polovici leta 863 sta sv. Ciril in Metod v spremstvu moravskih poslancev prišla na Moravsko. S seboj sta prinesla svete ostanke sv. Klementa in slovanski prevod nedeljskih evangelijev, dva dragocena zaklada v rokah dveh velikih in svetih mož. Rastislav ju je slovesno sprejel; ljudstvo je z veseljem in s svetim spoštovanjem pozdravljalo svoja nova apostola.

Preprosti Moravani pač niso mogli zadosti oceniti veličine svetih apostolov in niso slutili, da se je s prihodom svetih bratov na Moravsko pričela nova doba cerkvenega in prosvetnega delovanja, ki bo preobrazila polovico Evrope. A gotovo so občudovali sv. Cirila in Metoda, katerih slava se je sedaj širila po Moravi. Moravanom ni moglo več ostati prikrito, da je sv. Ciril eden največjih učeniakov in najsvetejših duhovnikov svoje dobe; slišali so o velikih državniških in pravniških sposobnostih sv. Metoda, o slavnih in svetih delih, ki sta jih sveta brata izvršila v domovini. Težko so mogli oceniti, da sta sveta brata po vesoljnem krščanskem obzorju, po globokem umevanju krščanske vesoljnosti presegala vse može svoje dobe. Čudili so se, da dva tako velika moža čisto in gladko govorita blaglasni slovanski jezik, kakor da bi bila rojena Slovana, in da z vso globočino in širino Kristusove ljubezni ljubita slovanski rod in da se hočeta popolnoma žrtvovati za teptane in prezirane Slovane. Da, to sta prava apostola Kristusovega nauka ljubezni do vseh ljudi in gorečnosti za zveličanje neumrjočih duš. Da, to je res domača vera, ki jih bo rešila verig poganske teme, a jim ne bo nakladala tujčevega jarma, marveč bo vsem dajala svobodo otrok enega nebeškega Očeta. Da, to sta apostola, ki učita ne samo z milo in razumljivo besedo, marveč tudi svetita z zgledom.

ROJAKOM

sporočamo, da sedaj č. g. Doktorič živi stalno v ulici Canelones 1159 v Montevideo.

Ima tudi telefon: Larga distancia 85820.

Slovenske planine v božičnem razpoloženju.

La Navidad en las montañas de eslovenas.

Bajo el Sol Libre

SEXTO CAPITULO.

Comenzaba a clarear el alba. Se apagaban las estrellas y una fuerte brisa soplabla sobre el Propóntide. Epafrodit permanecía inmóvil sobre la cubierta, apoyado contra la borda de la nave. Desde diez años atrás, el rico comerciante no se había fatigado tanto ni espiritual ni corporalmente. Pero el sueño no venció a sus ojos. Los mantenía despiertos la seguridad de partir victorioso de Bizancio. El cielo se encendía en millares de luces por su triunfo, y el rumoroso Propóntide le decía con sus olas: "¡Por muchos años!"

El largo, angosto barco, volaba. El viento hinchaba las velas, los mástiles parecían curvarse. A los costados, también se hundían en el mar largos remos movidos por las musculosas manos de los mejores esclavos que había tomado consigo Epafrodit. Estaba tan excitado al iniciar el viaje que no cabía en su mente otro pensamiento que el de la huida y la salvación. Ordenaba continuamente a Numida que apurara los golpes del martillo que daba el compas a los remeros. Les prometió además de una paga una recompensa, si lograban huir de los perseguidores imperiales. Sabía que no había en las aguas bizantinas un velero más rápido que el suyo. Sin embargo, y aunque volaba empujado por un viento favorable y por los remos, le parecía que se movía lentamente, y que no podría alcanzarlo en cualquier momento el ojo rojo de los barcos imperiales, que lo prenderían y lo llevarían a la muerte.

Sólo cuando se aclaró la mañana y se encontraron en medio del Propóntide, cuando el ojo más agudo no podía divisar embarcaciones perseguidoras, Epafrodit se tranquilizó. Dió media hora de descanso a los remeros, además de un abundante desayuno. También a él sirvió Numida ostras, perfiles frías y un jarro de vino añejo. El comerciante se envolvió en el manto, porque sentía frío a la fresca brisa mañanera. Comía con apetito; el cansancio y la preocupación secaban su garganta, por lo que regaba la comida con abundante vino. Cuando recuperó sus fuerzas y se apaciguaron sus pensamientos, se le despertó la conciencia de haber vencido a la emperatriz, salvado a Iztok y a sí mismo. El comerciante se volvió hacia Bizancio, que desde hacía tiempo se había perdido de vista, hundiéndose en las olas. Sintió entonces un dolor en el corazón.

¡Bizancio! Cuarenta años vivió en él, durante los cuales su nombre se hizo célebre, jugó a los dados innumerables veces con Justiniano aún antes que éste subiera al poder. Perdía miles a propósito, para que el heredero del trono tuviera suficientes riquezas como para llevar una vida llena de pompa. Y ahora debía huir a pesar de no haber hecho nada. Debía huir por haber protegido a Irene, por haber salvado la vida de aquel que había prolongado su propia vida.

"¡Oh, Bizancio, eres abominable!" dijo en voz alta. "Ahora debo alejarme de tí, me obligas. ¡Ordenes del destino! Pero me iría sin estas órdenes, porque el hastío de tus relaciones es tan amargo, que mis años ya no lo podrían soportar." Los ojos de Epafrodit se cerraron, como cuando las estrellas desaparecen al llegar la mañana. Se envolvió aún más en el manto y cómodamente se apoyó en el blando asiento. Las olas que chocaban contra la nave, transformaron sus tristes pensamientos en el dulce placer de la victoria y la venganza.

Sus pensamientos se hundieron en la maña de la ciudad imperial. Sintió el griterío de la multitud preparada por sus libertos. Vió la pálida cara de la ingeniosa emperatriz, que se mordía los labios de rabia por haber sido engañada por el griego, quien le había arrancado el botín de las manos.

Una sonrisa se dibujó en sus labios cuando se imaginó las secas mejillas del emperador después de haber leído su carta, que debió haberlo hundido en una amargura mortal.

Le había comunicado que iba a la muerte, que se hundiría en medio del mar. Con esta mentira Epafrodit no esperaba detener a sus perseguidores ni a las malas lenguas. Demasiado conocía a Bizancio, en el que se debía creer siempre lo contrario de lo que se había dicho. Y aunque le creyera el Emperador, nunca lo haría la emperatriz. El deseo de venganza llevaría las anclas de los mejores barcos, que se diseminaban por todo el mar Egeo en su busca. Epafrodit casi rió en voz alta. Sus planes habían previsto todos los detalles. Decididamente se quitó la tela de lana, se levantó, volvió hacia el sol y respiró hondamente. Sombreado sus ojos con la mano. En el horizonte no se movían las alas blancas de ninguna rápida nave.

Tranquilo y satisfecho llamó a Numida y le ordenó que cuando pasaran el Helesponto, el timonel condujera la nave hacia el sureste, a la isla de Samotracia. Si divisaban ante ellos un barco, no debía alejarse. Debían seguir su ruta después de izar su insignia. Si la embarcación los seguía, tenían que comunicárselo inmediatamente.

Luego entró al "kubiculum" y se durmió, como cansado guerrero tras una lucha victoriosa.

Se acercaba la tercera noche de navegación. Nadie debía dormir, esa orden se había corrido. Epafrodit, desde la cubierta trataba de encontrar en la noche las luces del puerto de la fortaleza de Toner. El timonel afirmaba que las verían a medianoche. El viaje había sido bueno durante todo el tiempo. Encontraron algunos barcos que se dirigían a Bizancio. Todos reconocieron al velero de Epafrodit y lo saludaron con respeto. Epafrodit se les acercaba a propósito, pues quería que los navegantes diieran a las naves imperiales hacia donde huía. Calculó detalladamente que las naves perseguidoras perderían como mínimo un día, aún navegando rápidamente. Ese tiempo le era suficiente para llevar a cabo sus planes y borrar toda huella tras sí.

A medianoche un esclavo gritó desde los mástiles: "¡Luces!"

"Toner", renitió el timonel y se inclinó ante Epafrodit. Inmediatamente bajaron las velas. Los remos se movieron lentamente, conduciendo la nave a puerto. Antes de llegar a la vecindad de los barcos, Epafrodit ordenó: "¡El ancla!" Las grandes cadenas cruñieron, el ancla se hundió y se clavó en el fondo, el velero balanceó, se ladeó un poco y se aquietó. Bajaron un bote al mar. En él se sentaron Epafrodit y Numida, la tripulación quedó sobre el barco y se acostó. Sólo el Eunuco Espiridón no se durmió. Día y noche había velado. Se escondió en un rincón bajo cubierta, cubrió con sábanas las bolsas de dinero y se acurrucó sobre ellas. Lleno de temor: "¡Si los atrapan?" De sólo pensarlo, cerraba los ojos, se hacía un ovillo y anetaba su tesoro. Cuando el coraje volvió a él, cuando sobre el barco todo descansaba y ya no se oía el ruido de los remos, levantó las sucias sábanas, desató la bolsa de mil bizantinos de oro y con codicia manoseó el oro, contó las monedas con dedos sudorosos y silenciosamente las agrupó en montoncitos. Si de sus manos trémulas se le deslizaba alguna moneda y tintineaba débilmente, se estremecía todo. Al sentir este ruido toda su alma se llenaba de inmenso placer, a la vez que se apoderaba de él un terrible espanto; cubría entonces el tesoro con su cuerpo y escuchaba durante un largo tiempo si el sonido había despertado a alguien y tentado a alguna larga mano a arrebatarse su dinero durante la noche. Cuando vencía al miedo, continuaba contando. Contó hasta el fin, colocó las monedas en la bolsa, ató fuertemente y meditó en lo que podría hacer. Había reunido tanto que podría vivir sin trabajar. Pero si sacaría del montón, éste disminuiría y se agotaría. No. Decidió desembarcar en Toner e ir a Solún, donde era des-

conocido y podría poner un pequeño negocio.

Por eso ansiaba abandonar el barco. Epafrodit se había ido, con él Numida, la tripulación dormía despreocupadamente, él velaba, esperaba y temblaba. Ahora podían venir los barcos de Bizancio.... Tembló ante tales pensamientos y miró a través de la claraboya, bajo cubierta.

Apartó la cara, como si lo hubieran quemado.

Se levantó despacio y acercó un sólo ojo a la ventana. Se quejó, sollozó, y se envolvió en las sábanas, sobre su tesoro. Tambaleó su juicio, se apoderó de él tal pavor, que sintió moverse al suelo bajo él.

En seguida sintió que algo golpeó al barco. Levantó la cabeza y escuchó. El velero se balanceaba suavemente. Volvió a alargar su cuello hasta la claraboya para mirar.

Al lado estaba un velero comerciante, unido por el puente con el de Epafrodit. Sobre el puente vio que algunas personas pasaban del barco extraño a la cubierta. Sintió pasos sobre él. La boca se le abrió para gritar. Pero su garganta no emitió ni un sonido, sollozó, asió el tesoro y esperó la muerte.

El barco se mecía, se aquietó luego, los pasos iban y venían, volvían a irse y se silenciaban. El cuerpo de Espiridón estaba cubierto de sudor. Una vez más se inclinó el velero, chirriaron las cadenas y luego todo fué silencio. Bajo los remos salpicaba el mar. Tiritando como una hoja se levantó sobre las bolsas y miró a través de la ventana. El otro barco se había alejado y desaparecido en la oscuridad. El eunuco dejó escapar un suspiro de alivio y murmuró un agradecimiento.

Con esto, la nave despertó. Bajo cubierta se encendieron luces; los esclavos — ahora libres servidores —, el timonel, Numida y Epafrodit, todos se reunieron sobre la cubierta, cerca del escondrijo del eunuco.

Epafrodit estaba de pie entre ellos. Estaba vestido en la ropa sencilla de un comerciante viajero. Sus mejillas habían cambiado, tenían un tinte rojizo, como si las hubiera quemado el sol; Espiridón apenas si lo reconoció.

"Terminó el camino, terminó vuestra esclavitud." Comenzó Epafrodit en voz baja. Los servidores se inclinaron y algunos siguieron la costumbre de arrodillarse.

"Levántense, sois libres. A cada uno designé una paga por su fatigoso trabajo, de manera que podréis descansar y luego buscaréis una ocupación donde sea."

Algunos comenzaron a sollozar.

"Todos conocéis lo que sucedió en Bizancio, todos sabéis que la muerte me amenaza."

Los sollozos aumentaron, algunos levantaron los puños y apretaron los dientes.

"Os doy las gracias; fuisteis fieles y espero que en la despedida no habrá entre vosotros ningún traidor."

Levantaron los dedos, como en un juramento. Pero todas las cabezas se volvieron hacia la cueva de Espiridón. También Epafrodit se volvió hacia el eunuco.

"¿De éste sospecháis? ¿Es cierto, Espiridón?"

El eunuco se arrodilló, levantó en alto los dedos y renovó su juramento por Cristo, por Dios Padre y por el Espíritu Santo.

"¿Que la muerte te alcance aquí, el infierno más allá, si eres traidor!"

Espiridón se estremeció y prometió no serlo nunca, por la santa Trinidad.

"¿Entonces confío en todos! Mis riquezas están sobre el barco mercante, el velero está vacío. Un comerciante amigo los llevará a Atenas. Ahora desembarcaré en Toper, desembarcad también vosotros y a la mañana desparramad todos la triste noticia de que Epafrodit quiso hundirse con su barco. Cuando aparezca el sol bajad del velero y volteadlo para que se hunda. ¡Entristecedme tras mí, para confundir a la gente. Para que el prefecto de aquí avise a Bizancio que realmente me he hundido y los barcos que me persiguen

Las mejillas de Irene se encendieron...

lleguen hasta acá y se vuelvan. La persecución terminará y mi vida será salvada y segura. Si alguien me encuentra, que no me mire ni me salude. ¿Entonces, me haréis todavía este último favor, vosotros, hombres libres?"

Todos se acercaban a él, buscaban sus manos, las besaban y pronunciaban terribles juramentos, llamando a todos los rayos del cielo y a todo el infierno de la tierra sobre el traidor.

A la salida del sol se había reunido un gentío sobre los muelles. Todo Toper quedó desierto. El nombre de Epafrodit no era desconocido ni a los oficiales ni al prefecto. La curiosidad por ver hundirse al barco y ahogarse al suicida atrajo al pueblo. Los libertos, vagaban por la ciudad, lloraban a voz en cuello, se arrancaban los cabellos, mordían sus labios hasta hacerlos sangrar y se retorcián las manos ante la desgracia de su señor, el que era perseguido sin culpa por el emperador. Algunos, a propósito, gritaban contra el Emperador delante de los soldados, para que los prendieran y los llevaran presos.

Cuando la excepcional noticia llegó a la casa del prefecto Rústico, también la supo Irene, que había llegado felizmente por tierra, desde Bizancio hasta su tío, y vivía con su esclava Cirila, en la libre y medio bárbara ciudad, más feliz que en la podrida corte.

"¿Epafrodit, mi salvador, el guardián de Iztok?", murmuró Irene a Cirila, que llegó a ella con la nueva. Por el largo viaje en el camino de Solún desde Bizancio a Toper, las deliciosas mejillas estaban encendidas y ella todavía no se había repuesto del cansancio.

El peine de marfil, con el que Cirila le peinaba sus dorados cabellos, cayó de sus manos trémulas. Los largos y blandos bucles cayeron sobre sus hombros y cubrieron el blanco peplo que la cubría. Se despertaron en su corazón todos los recuerdos, todo su gran amor a Iztok y con ello su agradecimiento a Epafrodit. Las mejillas se encendieron en fuego y los labios temblaron.

"¡Virgencita, que no muera el justo! Cirila, yo lo salvo, debo, por agradecimiento, por amor a mi Iztok. ¡Apúrate!" Apurada, la esclava recogió los cabellos con una horquilla de plata, encima de la túnica le vistió una hermosa estola y le ayudó a calzarse sus blandas sandalias. Las dos se dirigieron a ver al tío, el prefecto Rústico.

El tío ya sabía lo sucedido con Epafrodit. Los soldados le habían comunicado que habían prendido a algunos de sus esclavos, que habían agraviado a la majestad del emperador. Estos habían narrado porque Epafrodit iba sólo al encuentro de la muerte. Justiniano lo acusaba inocentemente, abrió un pleito contra él, por eso el quiso huirle con el suicidio. El prefecto, bizantino en todo, enseguida pensó que el Emperador lo recompensaría altamente si le entregaba vivo a Epafrodit. Salía ya de la casa, para ordenar todo lo necesario para salvar la nave. Llegó Irene.

"¡Por Cristo, sálvalo, tío!"

Irene levantó sus todavía trémulas manos, en sus ojos saltaban las lágrimas, temblaba toda.

Rústico se asombró.

"¡Irene, tú lloras? ¿Por qué? ¡El ha ofendido al preclaro emperador! ¿Por qué derramar lágrimas por uno tal?"

Irene no había explicado al tío nada de lo sucedido con ella en Bizancio. Sólo le dijo que deseaba permanecer un largo tiempo junto a él, porque no le había ido bien en el palacio imperial. Rústico la recibió con alegría y se mostró sumamente orgulloso de tener junto a él a una pariente cortesana.

"Epafrodit me ayudó mucho en Bizancio. Te digo sinceramente, tío, que me enamoré del "magister peditum". Pero lo alcanzó la crueldad de la emperatriz y habría sido muerto en cierta ocasión en que estaba conmigo, a no ser por Epafrodit y sus esclavos. Y también a mí me habrían deshonrado y hundido en la desgracia los saciados asaltantes."

Rústico no se asombró. Guiñó un ojo y sonrió. "¡Ah, avecita, ya viviste un interesante enredo amoroso en la corte! ¡Eh, se vive en Bizancio, se vive! ¡Conozco a la emperatriz! Cumpliré tus deseos. El griego no descansará en el fondo del mar. Que preparen su lecho el emperador o la emperatriz. El déspota tiene duras camas para los criminales."

Rústico se apresuró, para cortar a tiempo los planes del comerciante.

"¡No debes hacerlo, tío! Sálvalo y déjalo en libertad. Mira, yo le debo la vida."

Irene le cerró el camino y lo abrazó. Pero el prefecto le tomó suavemente las manos, las separó de su cuello y siguió su camino hacia la puerta.

"Criatura mía, primer amor — primeros recuerdos. Olvidarás cuando te enamores de otro — cuando encuentres otro amigo que te salve —, porque éste debe ir a Bizancio ante el déspota, al que juré lealtad."

Rústico se retiró con los firmes pasos del hombre acostumbrado a mandar. Irene empalideció; alargó la temblorosa mano hacia su tío, como queriendo retenerlo, detenerlo: "¡Nunca! ¡Apídate de mí! ¡Sálvalo!"

Pero los duros pasos resonaban sobre el mármol; se oía el ruido de la espada o el de la cadena sobre el peto de acero. El tío salía en busca del griego para entregarlo a la justicia.

El trémulo brazo de Irene se dobló, con ambas manos se apretó la acalorada frente, Cirila la abrazó en su deseo de consolarla.

En su habitación se arrodilló ante el icono.

"¡Perdona, oh Cristo! ¡Perdona, salva — salva!"

De repente calló. Por unos segundos levantó sus ojos hacia el icono de la Madre de Dios. Su rostro enrojeció.

"¡Cirila, hoy lo salvaré del calabozo"

"¡Preclara amita, es una tarea difícil!"

"No hay oficial en la guarnición que no cumpla los más pequeños deseos de una cortesana. Lo veré esta misma noche, hablaré con él sobre Iztok, tal vez me sepa decir dónde está y si Iztok ha olvidado mi amor."

"¡Preclara, él no te olvidará!"

"Sí, él no olvida mi amor. Pero con seguridad que Epafrodit sabe dónde está ahora. Sobornaremos a la guardia y luego huiremos hacia él, Cirila, ¡a él!"

Las mejillas de Irene brillaron de esperanza.

"Rápido a la costa, Cirila. Debo verlo; también Epafrodit me debe ver. Mis ojos le dirán: ¡No temas! ¡Irene te devolverá la deuda!"

En el puerto, la gente se apartaba al paso del prefecto. Dos centuriones conducían sus compañías de soldados tras él. Inmediatamente ocuparon los barcos ya preparados, levaron las velas y navegaron hacia el velero, que se destacaba a lo lejos, a los rayos del sol saliente. Cuando el pre-

fecto se ubicó en un hermoso barco, rodeado por cuatro oficiales, y se internó en el mar, la multitud murmuró asombrada.

"¡Lo van a salvar! ¡No se ahogará! ¡El Emperador lo tendrá en sus manos! ¡Lástima por el hermoso velero! ¿Por qué lo hunde? Si huyese, es tan rápido que ni las palomas lo alcanzan. ¡Y tiene dinero, pero se lo lleva con la muerte!"

Mezclado en el gentío, Epafrodit oía todo esto. Nadie se fijaba en el sencillo viajero, nadie lo reconoció en Toper. Cuando el comerciante vio que los barcos partían y supo por qué lo hacían, se atemorizó. Si Numida no los llegaba a ver, si llegaban a la nave antes de que destapara las perforaciones preparadas, se deshacían todos sus planes. El prefecto enviaría a todos sus soldados en su persecución — ¿cómo huiría? Vendrían investigadores de Bizancio y su destino estaría sellado.

Epafrodit se volvió. Habría deseado alejarse de la multitud. Pero ésta semejava un muro de cuerpos. Los barcos se acercaban más y más al velero. Se hizo un pesado silencio. Murmuraban, hablaban a media voz uno a otro al oído.

"¡Está sobre el puente!" se oyó entre la gente.

Sobre el puente de la nave se mostró una figura, vestida en un traje brillante, agitaba un paño blanco, saludando a los que se acercaban.

"¡Se despide el griego!" dijo despacio un flaco hérulo, que olía a caballeriza, tras la espalda de Epafrodit.

"¡El prefecto se levantó! ¡Los soldados reman más ligero! ¡Lo van a prender!"

Epafrodit sintió un hormigueo en la espalda.

"¡Numida!", se enfurecía en su corazón, "que te parta un rayo! ¿qué esperas? ¡Me vendes! ¡Destapa!"

Entonces el blanco paño voló por la borda al mar. La figura brillante desapareció de cubierta. Epafrodit retuvo la respiración. Los soldados hacían lo indecible; entre el gentío, una pesadez mortal.

De pronto el elevado mástil de la nave se inclinó. Gritó la multitud sobre el muelle:

"¡Se hunde! ¡Naufraga!"

Sobre cubierta apareció un esclavo vestido en corta túnica, gritando y agitando las manos.

"¡Qué rándio te cambiaste, Numida! ¡Eres buen actor! ¡Buen muchacho!"

Epafrodit lo alababa en el alma, su temor se disipó. La nave se ladeó completamente, el agua penetró bajo la cubierta, por las ventanillas abiertas, las olas se agitaron y se levantaron; el esclavo, gritando, se arrojó de la cubierta al mar y se asió a un bote que se balanceaba al lado del barco. Los soldados levantaron los remos y los barcos se detuvieron. Sobre el muelle se oyeron gritos, risas, la conversación se volvió un murmullo y la nave se hundió.

La gente se dispersó; Epafrodit quedó sólo, su corazón desbordaba de alegría por haber cumplido en lo más mínimo sus planes, pero con la amargura de haber perdido a una nave, la más querida, que con su fin borró las huellas delante de sus perseguidores. Impregnado de estos pensamientos, se apoyó sobre una piedra, cuando sintió que alguien tironeaba sus mangas.

Los ojos de Espiridón refulgieron ante él.

"Señor," dijo, después de mirar prudentemente a su alrededor.

"Señor, vi a la clara cortesana Irene."

"¿En Toper?", se alegró Epafrodit.

"¡Aquí mismo, allá bajo ese plátano lloraba tu muerte!"

"¿Lloraba? También ella la supo?"

"¿Cómo no? No hay criatura en Toper que no pronuncie tu nombre. Nos fatigamos, señor, nos fatigamos, ¡por tí!"

"¿Lloraba, dices?"

"¡Fuerte! Tanto, que mis ojos se llenaron de lágrimas."

PRVI DECEMBER

JNO je priredila v proslavo praznika Zedinjenja lepo prireditev v dvorani Principe Jorge 2. dec. Pred polno dvorano se je razvijal spored, katerega je otvoril naš orkester z obema himnama. Vodil je orkester g. Stanislav Baretto.

Poleg nekaterih deklamacij in spevov je najbolj dvignil navdušenje tamburaški zbor Zagreb, ki je prihital iz Rosarija. Že dolgo nismo imeli prilike v Buenosu slišati tamburico, zato je ta nastop rosarijskih tamburašev toliko bolj dvignil.

3. dec. sta se vršili službi božji. Prav lepo je bila obiskana naša maša v spodnji cerkvi sv. Roze.

Nato je bil sprejem v poslanstvu. Dr. Kjuder, sedaj odpravnik poslov, in gospa Marija sta ljubezljivo sprejemala čestitke domovini, naše mladenke v narodnih nošah pa so gostom postregle med tem, ko so se zbrali pevci in tudi katero zapeli.

Tudi tamburaški zbor "Zagreb" iz Rosaria je igral med sprejemanjem mnogo lepih naših pesmi.

Prisostvoval je vsem tem svečanostim tudi g. Branko Rubeša, konzul v Rosariju.

SLOVENSKI DOM

je imel v soboto 9. decembra zvečer v svojih novih in lepo urejenih prostorih v ulici San Blas 1951, svojo prvo domačo prireditev, ki je lepo uspela. Obisk je bil lep, čeprav je bilo vreme mrzlo vsled viharja, ki je razsajal prejšnji večer in jakoga vetra, ki je cel dan hladil.

JUGOSLAVIJA SEDAJ

Počasi nam prihajajo novice. Beograd je že osvobojen in velik del Jugoslavije, toda vlada se še ni konsolidirala. Prišlo

je do sporazuma med vlado v Londonu in osvobodilnim odborom. Ugiba se marsikaj in je upanje, da se bo našla sporazumna sestava, da bo vlada imela 14 ministrov in 14 pomočnikov iz vseh skupin, katere so se izkazale dovolj zveste idealu svobodne Jugoslavije.

Predsednik Šubašič je bil v Moskvi in je dosegel razčiščenje zapletenih točk. Nekateri pomisleke imajo še Angleži.

Vlada je podala izjavo, da j program bodoče Jugoslavije federacija 5 skupin: Srbija, Hrvaška, Slovenija, Bosna in Vojvodina.

Glede kralja je bilo odločeno, da bo sodil narod v svobodnih volitvah, ali hoče monarhijo ali republiko. Do tedaj pa ostane kralj kot regent.

V VILLI DEVOTO

je 3. dec. imelo GPDS lepo prireditev, katera je tudi imela patriotski značaj.

POMIRITEV DUHOV

Najvažnejša točka doseženega sporazuma je v tem, da se odpro na stečaj vrata vsem dobronamernim patriotom. Nihče ne bo preizkoval njihovih morebitnih političnih pogreškov. Vsem je odprto, da se prijavijo za Osvobodilno Fronto, razen hrvaških ustašev.

Samo, kar je bilo zagrešenih zločinov, tisto bo preiskano in po zasluženju kaznovano.

Kolikor zvemo, je že velik del četnikov in "domobrancev" kakor se imenujejo v Sloveniji simpatizanti Mihajlovičevi, sprejel ponujane pogoje.

Čas za srojem v O. F. je do 1 jan.

JUGOSLAVIJA ZAHTEVA TRST

Dr. Marušič, minister londonske vlade in zaupnik Titov je podal časnikarjem izjavo, da so Istra, Trst in Gorica brez-

pogojne zahteve Jugoslavije, katerim se noben pravičen Italijan ne more protiviti in zato bo Jugoslavija neizprosno vztrajala na svoji zahtevi po slovenskem Primorju.

MINISTER CANKAR JE PODAL IZJAVO

v kateri povdarja zasluge maršala Tita in poziva vse Slovence, da naj se vsi strnejo v enotni črti svobodne Jugoslavije.

CONDE SFORZA V NEMILOSTI

Zviti italijanski lisjak, ki nam je po prvi vojni uropal naše Primorje, se že zopet rine v ospredje. Upajmo, da mu to pot ne bo uspelo. Kot se vidi, so Angleži spoznali, da je ta mož zahrbtn. Tudi nje je izigral, kajti eno je obljubil, ko so ga poslali v Italijo, napravil je pa nekaj drugega. Zato ga je angleški zunanji minister označil kot nezaželeno osebo v italijanski vladi in posebno v zunanji politiki. Tudi Čurčil je jasno označil Sforzo kot moža, kateremu prav nič ne zaupa.

Ta deskvalifikacija najbolj nevarnega našega sosedu je za nas vsekako velika pridobitev.

VAŽNO PISMO IZ STARE DOMOVINE dosplo iz Jesenic v Sev. Ameriko 28. avgusta, pisano 23 marca 1944.

Draga sestra!

Dne 19. marca je priletelo nešteto ameriških letal nad Celovec in so bombardirali več mest. Eno letalo je bilo zadeto in padlo na Adamčevo senožet na Golici. Letalci so se s padali rešili in prišli v roke partizanom, kateri jih bodo poslali nazaj v Ameriko. Jaz jim bom dal to pismo, da ga ponesejo tebi. Opisal ti bom malo o našem nesrečnem živ-

Tal vez se desmayó, porque ví a algunos oficiales que la rodearon, trajeron una litera y se la llevaron."

"¡Huerfanita, ángel de Dios! Hoy mismo la consolaré. Peca él que no eniuga las lágrimas de esos ojos celestiales."

Epafrudit hablaba conmovido y decidido. Su corazón volvió a conjurarse en esa lucha y le pareció que Dios mismo lo había conducido y protegido esos últimos días, para que en ellos diera la más hermosa lección de su vida, para que reuniera dos corazones puros, Iztok e Irene.

"Peca, dices, señor. Y así sería, y lo haría yo mismo de tal manera que ni el mismo patriarca no me salvaría del infierno, si no te lo habría venido a decir."

"Te lo agradezco. Me enteraste de la gratitud de esa pura cortesana. Epafrudit, le devolverá todo. ¿Adónde irás ahora, Espiridón?"

La Opera en Ljubljana, centro principal de la opera eslovena. Ljubljansko operno gledališče, ki je bilo pred 1914 "nemško gledališče".

"A Solún; ¡ya que tú terminaste, comenzaré a comerciar yo!"

"Que tengas suerte, prudencia tienes. ¡Tal vez volvamos a vernos, a lo mejor te vuelvo a necesitar!"

"Estov para servirte, preclaro señor, siempre a tus órdenes, hasta la muerte."

Epafrudit vió a Nýmida salir del bote, con el prefecto, llorando fuertemente la muerte de su señor. Oyó que le decía a Rústico que lo amaba tanto que había querido ir a la muerte con él, pero que se atemorizó, porque no era tan justo y tan puro como el inocente Epafrudit. El griego quiso apartarse de Nýmida para no despertar sospechas. Por eso se internó en la ciudad. El eunuco lo siguió como una sombra. Cuando llegaron bajo el plátano, repitió Espiridón:

"¿Ves, señor? ¡aquí lloraba Irene!"

Entonces Epafrudit se volvió, y le entregó sonriendo unos bizantinos.

"No quiero recompensa por esto, sinceramente no la quiero. Pero había sólo novecientos noventa y nueve bizantinos de oro, y acordamos mil, no te ofendas, por eso acepto, señor. sólo por eso ¡por Cristo, que no miento!"

Epafrudit siguió tranquilamente y le hizo señas para que se separara.

Esa misma noche Irene supo por Numida toda la verdadera y feliz historia de la suerte de Iztok y de Epafrudit. Llena de gratitud, lloraba ante el icono de la Madre de Dios. Cuando terminó un salmo de acción de gracias, se levantó con las mejillas frescas y los ojos brillantes. Su corazón estaba lleno de amor. Abrazó a Cirila, la apretó contra su pecho, la besó en los ojos y la boca y repetía, toda turbada:

"¡Él vive! ¡Mi Iztok vive y me ama! ¡Vendrá en mi busca, mi único, mi bueno, héroe de héroes!"

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

jenju v Evropi.

Imeli smo vsega dovolj, dokler smo bili v Jugoslaviji, vendar pa smo mislili, da nam ne bo hudo, ako zavladajo nad nami Nemci, toda smo se pošteno zmotili. Preden so vdrl v našo domovino, so vsi pripovedovali, da so to dostojni in kulturni ljudje. Toda kmalu so pokazali, kaj so. Čez štiri dni po zlomu Jugoslavije smo morali iti vsi od 14. leta naprej na preiskavo in so nas pričeli preiskovati ali smo nemškega pokolenja ali ne. Za tega so ugotovili da je Nemec, za drugega, da je Jud. In jeli so ljudi izseljevati in preganjati. Ljudje so se pričeli bati in pobegnili so v gozdove. Tiste ljudi imajo sedaj za komuniste. Ako pa jih zasačijo, jih nabasajo v avtomobile in odpeljujejo v Begunje, kjer so veliki zapor in jih obsodijo na smrt. Neverjetno je in nepopisno, koliko danes trpi naš slovenski narod.

Iz vasi Hrušica so nekega dne naložili na avtomobil skoro sto oseb ter jih odpeljali v Begunje. Čez nekaj dni pa se je ponesrečil neki nemški oficir v avtomobilu; zaradi tega so šli takoj v Begunje in naložili 34 Hrušičanov na avtomobil, jih nato odpeljali v Hrušico in jih tam na licu mesta postrelili, poleg njih pa tudi nekaj oseb iz Jesenic in drugih krajev. Za vsakega Nemca pade 10 Slovencev. Ko so pa partizani prišli iz gozdov in ubili župana na Jesenicah, so kaznovali 50 oseb in tako so že tisoči padli in prelili svojo nedolžno kri. Ne morem ti opisati nemškega barbarizma.

Pri nas v Rovtah so pobrali duhovnike, advokate, trgovce, jih nato preselili in zaplenili njih imetja. Vse so pokrali in zvozili v Nemčijo. Mnogi so odšli v gore in tam žive kot divjaki, zdaj pa prihajajo h kmetom, da dobijo živež. Imenujejo se partizani. Nikoli v vsej zgodovini se ni noben narod tako kruto in barbarško obnašal kot se Nemci v naši domovini. Niti Turki niso kaj takega počenjali.

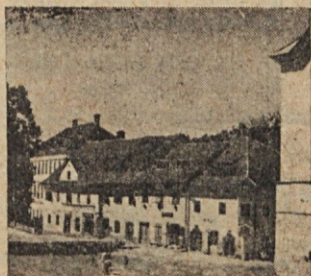
Kosov Jože je šel v gozdove, a vsled tega so izselili v Nemčijo njegovo ženo in 20-letno hčer. Najstarejši sin pa je bil v bolnišnici operiran na slepiču, a Nemci so prišli ponj, ga odpeljali v Begunje in ga ustrelili. Ustrelili so Lojza Pavelna, Lenko pa na smrt pobili, na to pa zažgali hišo.

Tako je življenje pri nas. Nemci obkolijo cele vasi in jih zažgejo in čestokrat zgore ljudje in živina. Nešteto je takih prizorov. Razumljivo, da nas ne veselijo, da bi se šli boriti za Nemčijo za tako življenje. To življenje je slabše kot pekel. Vojskujejo se po gorah in pokopališča so po vseh gozdovih. Tisoče letal leta nad nami in razbijajo mesta. Ta pilot, ki bo odnesel to pismo, je dejal, da so tisti dan razbili pet mest. Tisoče in tisoče družin je brez strehe, na tisoče jih je lačnih, stotisoči pa so v gozdovih in umirajo v krvavih bojih.

Drugače živimo po nemškem ukazu. Živimo v obleka je na karte in prav tako obutev. Na dan dobimo samo tri cigarete. Celo ženske do 50. leta dobe eno cigareto in pol na dan. Delavec dobi vsako leto par čevljev z gumijastimi podplati. Na vsake tri mesece dobimo nekaj blaga za krpanje obleke; pet oseb dobi 1 kg in 30 dek. mesa na teden in nekaj gramov kruha. Kruh pečejo samo pekarnice. O gorje, če se pritožiš: te odpeljejo v Begunje, tam pa vešala. Tako krotijo slovenski narod barbarški Nemci. Ne morem ti popisati, koliko je že padlo mladih nedolžnih slovenskih mladeničev. V prvi svetovni vojni je padlo iz naše

občine okoli 60 do 80 vojakov, zdaj pa že 308. Iz treh pušk in petih partizanov je nastala vojska, ki šteje 600.000 mož, ki se bore pod vodstvom Tita, kateri kruto preganja sovražnika. Od tu je eden bratov pri partizanih, drugi pa pri Nemcih; zopet drugi primer je, ko je oče pri partizanih, sin pa pri Nemcih. Nepopisno je trpljenje slovenskega naroda, velikansko je prelivanje krvi naših ljudi.

Radi bi se pogovorili z ameriškimi aviatiki, a žal nihče ne zna angleščine. Trije ameriški vojaki pridejo nocoj k nam, seveda skrivaj, kajti če bi jih zasledili Nemci, bi jih takoj napadli. Partizani jih bodo prepeljali čez Savo in nato peš čez gore, da bodo prišli na Primorsko in od tam naprej v Ameriko. Upam, da se bom tudi jaz mogel pridružiti partizanom. Oni so osvobodili že velik del Jugoslavije. Nemci so še vedno v mestih, a partizani v vaseh. Pridejo in vzamejo temu vola, drugemu prašiča, tretjemu moko, pa tudi obleko. Gorje nam, če ne bo tega konec pred letošnjo

Žuženberk on Eslovenia
Takole je zgledal glavni trg pred
sedanjim porušenjem

zimo. Kdor pa se potegne za nemško oblast, ta ima takoj glavo na niti. Ko jim je Stefan nekaj ugovarjal, so mu pobrali ves živež, obleko in obutev. Tako se igramo z našimi življenji. Težko je služiti dvema gospodarjema. Kaj nas čaka, ne vemo. Težko čakamo konca vojne. Pri nas smo vsi zdravi. Rozka in Johanca hodita v šolo, kjer uče samo v nemškem jeziku. Naš jezik moramo zatajiti. Teta je še tudi zdrava.

Janez

ŠE NEKAJ GLASOV IZ DOMOVINE IZ SEMIČA

Cleveland. — Mrs. Agnes Schmunk je prejela od sestre Kati Jakša, Vertača št. 18, p. Semič, pismo, ki je datirano 11. aprila 1944:

Po dolgem času se oglasim v nadi, da boste to pismo dobili v roke. Mi smo še vsi živi razen Pavla, ki je umrl. Franca in Micka sta pri nas. Pepe je doma, ker ima pokvarjeno roko in je slaboten. Pri Martinovih so tudi še vsi, pri Marnovih tudi. Lojz je bil v vojski, pa je zdaj doma bolan. Pri Kovačevih so tudi še vsi, Micka je pa v Ljubljani pri Anki. Bila je v bolnišnici, pa zdaj ne more domov. Stublerjevi so tudi še vsi. Francka je že velika, Lojz je zdaj tudi doma, ima tudi roko ranjeno. Mama vedno misli na Ivanko in jo lepo pozdravlja. Pri Greglovih so tudi še vsi.

IZ METLIKE

New York. — Rojak John Kompare v Tonawanda, je prejel pismo od svojih sorodnikov v Metliki, ki se v glavnem glasi:

Po dolgeme času se Vam zopet javimo, da smo vsi še zdravi in živ. Ate je že star in ne bo mogoče več dolgo, ker

je zelo slab, leži že štiri leta. Drugače je vse po starem doma. Tiče in Korel sta v partizanih, tako, da je mama sama za delo. Morate si misliti, kako je težko na posestvu, in preživljamo takšne čase, da se sploh ne dobi nobene stvari.

V tem slučaju se je oglasil en ameriški pilot pri nas doma. Med pogovorom je sam omenil, da Vam naj napišemo, da vzame s seboj pismo in ga izroči, tako da ga dobite.

IZ VIPOLŽ

Cleveland. — Gospa Zofija Person je potom Rdečega križa prejela pismo iz Vipolž pri Gorici na Primorskem, v katerem se ji sporoča, da je dne 7. maja letos umrl ljubljeni oče Johan Mavrič. Pokojni je bil star 67 let, ter se je pred leti z družino nahajal v Collinwoodu. Leta 1922 je z družino odšel v staro domovino. Pokojni zapušča tam žalujočo soprogo Josephine, v Clevelandu pa sina Johana, dve hčeri Sofijo Persoen in Stefanije Gričar, ter vnuke.

IZ LJUBLJANE

New York. — Ugledni rojak Mihael Pirnat iz Ridgewooda je iz starega kraja prejel sporočilo, da mu je že pred dvema letoma umrla njegova mati v Jaršah v visoki starosti nad 90 let. Poročilo tudi pravi, da so bili vsi Francelnovi, kakor se pravi po domače pri Pirnatovi hiši, izseljeni na Bavarsko.

Mr. Pirnat je prejel tudi pismo po Rdečem križu, ki mu naznanja, da je Tolmajner, ki je bil pred mnogimi leti v New Yorku dobro poznan, umrl in da je Riedl župan v Ihanu.

NEKJE V FRANCIJI

20. avgusta 1944.

Danes Vam imam dosti povedati, ker se mi je pripetil izreden slučaj. V našem ujetniškem taborišču sem se sestal z več Slovenci Seveda, služiti so morali v nemški armadi in so bili ujeti, ali kakor nam sami želijo dati razumeti, podali so se Amerikancem, ko je prišla prva prilika. Govorili smo veliko o Vrhnikih, Celju, Borovnicah, itd. Takoj ko sem prišel v to taborišče, sem najprej govoril z nekim Nemcem, potem pa mi je prišlo na misel, da je med temi novimi ujetniki morda kakšen Slovenec. Stopil sem k neki skupini fantov, ki je na strani ležala v soncu in sem slovensko na glas vprašal, ali je kakšen Slovenec tukaj. Ni bilo dolgo, pa jih je bilo kakih trideset krog mene. Eden, ki je bil precej izšolan, je bil prav lepo zgovoren; pred vojno je delal očala in ure popravljaj. Oni so bili veseli, jaz pa še bolj. Takoj sem si vsepopisal, ali to in še marsikaj drugega mora zaenkrat počakati. Slučajno pa nobeden med njimi ni ravno od tam doma, kakor ste Vi. Povedali so mi, da je bil tudi neki Vrhničan med njimi, ampak je bil ubit.

Naslednji dan sem spet imel tam opravke in sem jim nesel "pod srajco" moj odmerek za tisti teden, to je okoli pet zavojčkov cigaret, čokolade, itd.

Kasneje je Mr. Gostiša mimogrede sporočil domačim tudi imena nekaterih teh ujetnikov. Morda ima kateri izmed njih sorodnike v Ameriki, zato jih priobčujemo: Kajba Triz - Šoštanj; Šribar Stanko - Krško, Župančič - Krško, Teodorovič Ivšek - Štore, Princ Franc - Trbovlje; Višnar Vili - Celje; Koritnik - Brežice; Podlesnik Fr. - Brežice.

GORENJSKI FANTJE V U.S.A. UJETNIŠKEM TABORIŠČU

Rev. Albin Gnidovec, župnik v Rock Springs, Wyoming, sporoča, kako je obiskal zadnje dni slovenske fantje, ki so bili po sili vtaknjeni v nemško vojsko ter so zdaj med ujetimi Nemci v ujetniškem

taborišču, ki je oddaljeno več sto milj od Rock Springsa.

Fantje so v starosti od 20 do 25 let in so iz Gorenjskega in iz Štajerskega, radi bi zvedeli za sorodnike v Ameriki, katerih imena tukaj navajamo:

Brata John in Frank Zajc iz Tacna št. 16 (Ropetovi); Hčer pokojnega Valentina Valjavca iz Javornika; Frank Lah iz Komende, Anton (?) Golob iz Klade, Studenec-Ig; brata John in Jožef Kobi, Preserje 32, p. Radomlje; Ivanka Potokar, roj. Dolenc; Volčji potok, p. Radomlje; Jakob Kern, Kasovice 27, p. Komenda; Joseph Naglič, Nova vas pri Celju; Eda roj. Vahčič. Videm pri Krškem, baje živi

v Chicagu.

Tem "ujetnikom" ni dovoljeno pisati komur bi hoteli in tudi drugi ne smejo pisati njim. Zato, ako hoče kateri gornjih, ki se iščejo, kaj natančnega zvedeti, naj piše na: Rev. Albin Gnidovec, Rock Springs, Wyoming, pa mu bo vse pojasnil, kako in kaj.

**KROJAČNICA
Franc Melinc**

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje nacrtje in preračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50-0277.
Villa Devoto

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izlozbeni okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrtna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-8184.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios

PLACAS DE BRONCE

JUSTIN MARUSIC

Garmienda 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

Prelepe misli pevca Davida je predelal na izbrano slovensko besedo naš Gregorčič. Berite pazno in premislite globoke besede.

Gospod, naj pride moje vpitje
pred Tvoj prestol.
Naj zvem, da rek Tvoj istinit je.
Kad sprejmi srčne prošnje moje,
glej mojo bol,
olmi me vsled besede Svoje.
Veselj se lepo jaz slavico
bom dal izraz,
ko skažeš mi obljub resnico.
Navdušen hočem hvalo peti
na ves Ti glas,
ko Tvoji se zvršé obeti.
O, stegni Svojo mi desnico
ter daj pomoč,
ker Tvojo ljubim jaz pravico:
rešitev pošlji zaželjeno, —
in dan in noč
Tvoj uk jaz čuval bom ognjeno.
Živi naj srečno duša moja
in hvali Te,
beseda naj krepča jo Tvoja.
Zdaj krog — zgubljen ovač! — tavam;
i v vek bom Tvojim zvest postavam.

Ti reši me
po Svoji resnični besedi:
razloži, kaj dušna blagost!
Kaj vzgoja, kaj prava modrost,
(saj verujem Ti!) — mi povedi!
Pred Tabo hudó sem grešil,
zato pa ponižan sem bil,
zdaj Tvoje pa čuval izreke:
ti dober, Gospod, si vselój,
z dobroto, milóbo torój
pravice me uči na veke.
Krog mene prevzetnikov roj
množi hudobije nebrój,
jaz uk pa le Tvoj preiskujem
njih srce, zakrkló ko loj,
ne briga za zakon se Tvoj,
jaz srčno ga rad premišlujem.
Pač dobro mi bilo je tó,
da bil sem ponižan takó,
ker Tvoja s tem spóznal sem prava:
zdaj ljuba nad kupe srebrá
in bolj ko tisoči zlatá
ust Tvojih je meni postavá!

Ze rano jaz k Tebi pritekam kličóč,
ker up moj na Tvoje se reke opira:
okó že pred svitom se k Tebi ozira,
v Tvoj zvesti obet verujóč.
Po Svoji zvestóbi usliši moj klic,
in reši po sodbah me Svojih pravičnih:
grozijo hodilci mi póti krivičnih,
grozé mi ljubilci krivic.
A Ti pa si blizu mi vedno, Gospod!
Vse póti so Tvoje resnične do vékov:
Od nékdaj že to vem od Tvojih izrekov,
da trajni iz roda so v rod!

Ponižan hudó sem, — Ti spet me vspostavi,
ker uk Tvoj mi vedno — je v srci in glavi.
Otmí me, ter pravdo — pravično mi sodi,
po Svoji besedi — rešitelj mi bodi.
Saj grešnikom Ti le — odlašáš rešenje,
ker Tvojo postavo — njih žali življenje.
Pravičnim dobrot pa — naklanjáš brez broja.
Še mene obrani — pravičnost naj Tvoja.
Glej roj pregnanjcev — zádaja mi boli:
od Tvojih postav pa — ne krenem nikoli.
Še drug kdo če pade, — srcé mi trepeče,
ker Tvojih izrekov — on čuváti neče.
Jaz vedno pa vdan sem — zapovedi Tvoji,
zató po obljubi — ohrani me Svoji:
Resnica le temelj — je Tvojih izrekov,
in prava vsa Tvoja — do večnih so vekov.

Po krivem preganja sovražnik me silen,
jaz skrumbe pa Tvojih le slóv se bojim:
izrekov se Tvojih srčno veselím,
kot on, ki priplenil si plen je obilen.
Srcé mi je vneto za Tvojo postavo,
a slednjo krivico črtim iz srcá:
zavolje pravičnosti Tvojih sodbá
prepevam na dan Ti po sedemkrat slavo.
Kdor zakon Tvoj ljubi, prepóln je pokoja,
in ni se mu bati nikakih spótk:
zato pa jaz čakam, da boš mi rešnik.
Ker duša gorí za povelja mi Tvoja.
Da, duša spolnuje zapovedi Tvoje,
vrši jih srcé, jih iskreno ljubeč,
in zakon Tvoj jaz izvršujem goreč,
ker Tebi odkrite vse steze so moje.

Ker prava vsa Tvoja vršim, kot veliš,
trinogom pač Ti me v pestéh ne pustiš;
v obrambo pač Svojega slugo sprejméš,
in silnikom krutim iz rok me otméš.
Po Tvoji pomoči oči koperné,
vresničenja Tvojih izrekov želé.
Po milosti s hlapcem Ti zvestim ravnáj,
obetov zvestóbo pokaži mu zdaj.
Ker zvest sem Ti hlapec, Tvoj rek naj uniém,
izpolnjene Tvoje obljube naj zrem:
pač čas je, da moje teptatce brzdáš,
da nje, ki skrunilci so práv, poteptáš.
Saj zakon Tvoj ljubim iz srca globin,
zeló bolj od zlatá pa vseh dragotin.
Zvestó se zapóvedi Tvojih držim,
a póti krivične mrzim in črtim.

Ti Svojemu hlapcu, Gospod,
naklonil si polno dobrot
Besedo pomni hlapcu dano,
ki up mi dviga neprestano;
ta up mi v togi tolažnik,
tvoj rek mi bo iz stisk rešnik.
Množé trinogi mi krivice,
a jaz ne krenem od resnice:
saj zvestih Tvojih sodb spomin
tolaži sred me bolečin.
Pač ginem in mrjem bolesti,
ko rod postavam zrem nezvesti:
a duši moji spev sladák
tvoj rek tu v robstvu zdi se vsak.
In ná-Te mislim še po noči,
da čuval uk Tvoj neminoči:
a to se mi godí takó,
ker zakon ljubim Tvoj zvestó.

Pravičen, Gospod si, pravičen,
in slednji Tvoj rek je neskončno resničen:
zato zapovedáš ostró:
ta prava, te reke vršiti zvestó.
Gorečnost srcé mi razjeda,
ker vidim, da skruni se Tvoja beseda:
rek slednji ognjeni Tvoj jaz
pa ljubim goreče in bom ga ves čas.
Res mlad sem in — kdo me poštee?
Moj duh pa Tvoj zakon premišlja, umeje!
Vem: Tvoja pravičnost je v vek,
na veke resničen je slednji Tvoj rek.
In zdaj, ko teró me bolesti,
Tolažba vsa moja izrek je Tvoj zvesti:
saj rek Tvoj na veke veljá,
on um pač in srečno življenje mi dá.

BOŽIČNA SPOVED bo na PATERNALU 24. DEC.

pred in po maši na Av. del Campo in od 16—18 ure na Avalos 250.

NA AVELLANEDI pred mašo in od 15 do 16 ure.

Matajev Matija

"Posebno zdajle, ko krevljaš kakor zakovan konj!" se mu je smejal prosjak in ga vlekel za komolec od brega.

"Cesta je slaba, cesta ni za nič, veš, Andraž! Pa nič ne de. Le meni verjemi, da zmikastim najhujšega zloдея, bodi hudnik, kakršen hoče. Juhu!"

Mahal je z rokama, nog pa kar ni čutil; lomatale so mu same. Zazdelo se mu je, da so tuje, izposojene, in zagrohotal se je na glas.

Klopotaanje samotnega mлина se je izgubilo v daljavi. Pot ju je vodila navkreber skozi smrečje in borovje. Mir in tišina sta vladala v temnečem gozdu. Tuintam so plamteli skozi vejevje ordeli oblaki. Gozd je jel prepregati modrikast par; grmovje in skalovje se je pogrezalo v mrak, samo vrhove grčavih borov je ožarjal zlati bager poševnih žarkov. Polagoma je pojemale in ugašala poslednja svetloba.

Oba sta sopihala močno, pehaje se po strmesnici. Matajev Matija se je čestokrat spotaknil ob korenine in čudno odskočil v visoko praprot in vresje. Nasled sta prišla iz hoste zopet doli v ravan. Obledelo zahodno nebo je zopet omodrelo in v visoki sinjini je z zelenkastim svitom trepetala večernica. Iz za hriba se je nanovo prikazal potok in na travnatem gričku sta zagledala borno kočjo.

"Na Matajevini sva!" se je oddahnil Matija.

Morala sta čez potok. Brvi ni bilo tu nobene; na peskoviti plitvini je bilo položeno nekaj velikih kamenov, da je mogel potnik s suho nogo preko vode. Mataj si je sezul škornje in klamoteril dalje. Bosi Hudopisk pa si je zavihal hlače do nad kolen, se opiral na palico in bredel potok. Bil je že na drugem bregu, ko se je Matija spotaknil in čofnil v vodo.

"Andražek, počakaj no malo!" je zaklical, sede na sredi potoka, in molil svoje mokre škornje in suknjo kvišku. "Saj se ti ne mudi tako, he he! Reši me nagle smrti!"

"Kaj to!" se je jezil Hudopisk. "Ali ti nisem trobil, da pazi! Pa vse zastoni! Ali hočeš zdaj na dobro vino piti slabo vodo? Da bi te! Vstani no!"

"Ko ne morem sam! Kam naj pa denem kamižolico in škorenjčke? Pomagaj mi!"

Hudopisk je stopil po kamenih k njemu in ga prijel za laket; toda Mataj se ni gnil, kakor bi bil prikovan, dasi je berač vlekel, kar je mogel.

"Težak si kakor zemlja!" je stokal Hudopisk in se upiral ob gorjaka. "Da more biti človek tako neroden!"

"Nisem tako lahek ne", je potrjeval Mataj in zdajci potegnil še Andraža k sebi na mokro.

"Bes te plentaj!" se je razjaril berač do dobra. "O, ti pokora, neroda in rogovila! Saj sem si precej mislil, da bo kaj takega!"

"Nikar se no ne jezi, Andražek, saj sva doma!" ga je miril Mataj. "V vodki sediva, na hladnem, he he! Kaj pa je polle! Znotraj sva mokra, bodiva še zunaj! Kaj ni res, he he? Zato naju ne bo konec!"

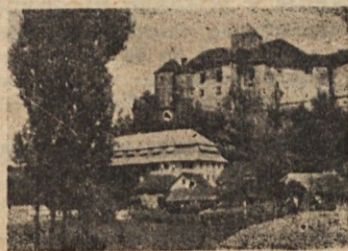
"Tebe že ne bom nikdar več vlekel iz nobene vode!" se je veril srditi berač. "Nikdar več, tako gotovo ne, kakor si ti danes pošteno pijan! Izpusti mojo roko, da vstanem vsaj jaz!"

"Počakaj še malo in ne bodi tako si-

ten kakor dedec mlinar!" ga je pogovarjal Mataj. "Dobro je, če se ohladiva obadva. Človek mora včasih skrbeti za zdravje svojega telesa, četudi je trden in močan. Kopal se nisem že od lanskih pasjih dni."

Izpustil je Hudopiskovo roko, se skobacal na koleni in komaril po vseh štirih na suho. Ob rakiti se je postavil na nogo, izlil vodo iz škornjev, ožel kamižolo in krenil po stezici, zarasli s travo, proti hčaji.

Lunini žarki so obsevali Matajev dom na zelenem umolu. Lesena kočja, na dveh straneh podprta s koloma, je stala kakor bolan starček na berglah. Prvi drog je držal dobro, drugi je pa že odnehal nekoliko; zato se je bila nagnila kajža in žalostno čepela postrani. Na strehi, pokriti z gnilo slamo, je bil Mataj zamašil nekatero luknjo z desko ali mahom; ponekod pa so gledale gole krovnice izpod slame in tupatam je sililo sleme na zrak. Mala, nizka okna so kazala zamazano, oprášeno steklo, koder ga ni razbil veter ali sovražen kamen. Največje take praznine je Mataj zadela s papirjem,

Žuženberški grad

manjših razpoklin pa ni zacelil nič, toda ne morebiti iz ljubezni do koristne ventilacije, temveč zgolj iz lene malomarnosti. Na levi pred hlevom je tičal kup gnoja, na desni pa nepreskočna luža. Za polomljenim plotom se je v sencah skrival vrt s krivénčastim drevjem.

Matajev Matija je odprl škripava vrata v lesenih tečajih. Stopila sta v temno vežo. Matija se je pritipal do police in iskal po njej, da bi ukresal luč. Z jeklenim talebom svojega žepnega noža je tolkel po kresilnem kamenu, ujel iskro na gobo in jo vihtel v zraku. Od nčila se je dvigal tenak dim in zadisalo je po smodu. Pritisnil je trsko na tlečo gobo, pihal, da je jel goreti les in prižgal lojenko v okapanem svečniku.

"Kaj ti je treba svetiti!" je mrmral Hudopisk in se oziral po okajeni veži. Na klopi je videl vedrico vode in korec, na ognjišču nekaj sajastih loncev, skled in počen vrč ob kupčku pepela. Pri zidu se je sesedla napol prazna vreča moke, nad njo je visel venec čebule. Zraven tnala z veskanó sekíro so ležali na tleh stari čevlji, kladivo, brezova metla in zarjavela veriga.

Mataj je šel tiho v stanico, Hudopisk pa je truden krevsal za njim. V zatohli, nizki sobici je dišalo po plesnobi in zabrnél je roj zdramljenih muh. Mataj jih je prišteval poleg svoje krave, svojih kokoši in pajkov domačim živalim. Ob levi steni je bila oguljena klop, črvojeina miza in prevrnjen stol, na desni pa uležana postelja blizu široke peči. Ob njen drugi klopi se je valjal kup obleke in perila, rešeto, nož in lesena žlica. Vilic Mataj ni imel nobenih in jih menda tudi ni pogrešal. Med okencema nasproti vrat se je šopirila velika hrastova skrinja z obledelimi rožami in srci, nanjo pa se je naslanjal debel, rdeč dežnik, s širokim jermenom zvezan nad ošabnim trebuhom. Na stenah ni bilo nobenih

podob; okrašene so bile, kakor tudi strop, z obilnimi pajččinami. Le nad posteljo je visela slika Matijevega patrona pod lesenim razpalcem in starim molkom z debelimi, utipanimi jagodami.

"Ves sem moker", je tožil Hudopisk in se silil kašljati. "Še prehladim se!" je dodal in sedel k peči.

"Nič ne maraj, Andraž, prinesem ti brinovčka, ta te pogreje!" ga je tolažil Mataj, ki ga je nekoliko iztreznila kopel v potoku. "Le sleci se, ožmem ti tvojo in svojo obleko, da se čez noč posuši v veži."

"Spal bom pa kar tukajle na klopi, Matijček!" je golčal berač nekoliko prijazneje, ko je slišal besedo o pijači. "Malo zglavja pa malo odeje, pa bo! Kajne, da nisem siten?"

"Saj res nisi", mu je odvrnil Mataj in izvlekel iz omare veliko opleteno steklenico. "Zdaj ga pa le pokusi! Malo mrzle kaše imam še od kosila, če je hočeš?"

"O, le sam jej!" je odklanjal Hudopisk prijazno ponudbo in zadovoljno pestoval težko posodo. "Jaz ga pa malo srknem... samo zavoljo preljubega zdravja. Potle jo pomaknem pa kar spat."

Matajev Matija si je za mizo postregel z opoldanskimi ostanki. Počasi, skoro slovesno, je z leseno žlico zajemal velikanske zalogaje iz oškrabane skled; naposled pa jo je vzdignil z obema rokama k ustom in jo polizal slastno do čista.

"Lej, Andraž, jaz se pa prav nič ne bojim za svoje zdravje", je povzel, ko se je navečerjal. "Tak sem pa, da... Anka, le veseli se, pravega korenjaka dobiš za moža!"

"Le pazi, ljubi Matijče, pazi, da ne zamudiš prave urice pri deketu!" ga je prijateljsko opominjal berač, ki je v tem pridno skrbel za preljubu zdravje. "To ni kar tako! Meni se prav zdi, da prideš prepozno, prepozno! Zakaj ji pa nisi znil že danes kakšne bolj... bolj tečne? Kaj?"

"I, saj sem hotel! Pa je zlomek pritriral dedca starega!"

"Pa bi bil prej zasadil pravo besedo, Matijče, prej!"

"Prej pa nisem mogel", se je izgovarjal Mataj, utrinjaje brlečo svečo. "Saj sicer imam še nekaj jezika, ali, kadar stoji dečla pred mano, takrat sem pa ves drugačen! Tako sem zmešan in ves neroden, da kar ne morem najti prave besede. In če jo najdem, mi pa spak neče iz ust. In obliva me pot, kakor bi vlekel težko bruno sam sebi z jezika!"

"Pa je res čudno, da je nekateri mladenci tako uvezan in lesen vpricho mladega dekleta", je pripomnil berač z modro nagubančenim čelom. "Kar boji se je. Saj stare babe se ne bi!"

Slekla sta se. Hudopisk je dobil nekaj perila in Matajevo odejo na klop in postal sam. Matija je nesel mokro obleko v vežo, svoj robec z denarjem in uro pa si je dejal pod zglavje, upihnil svečo, zlezal v posteljo, se odel z razdrapano rjuho in prespal vso noč na enem ušesu.

Proti jutru se mu je sanjalo nekaj prav lepega.

Čepel je na lopatah jako velikega mlinškega kolesa, vrtečega se vodoravno nizko nad cvetočo livado. Na sredi kolesa, v zlati megli, pa je sedela lepa Anka in pela čudovito sladko pesem. On jo je zvesto poslušal in se vozil venomer okoli nje.

"Kdo bi si mislil, da znaš tako ganljivo peti!" jo je pohvalil, ko je utihnila.

"Pa še ti zakroži katero ali zažvižgaj,

DOMOVINA

Tam daleč kjer sonce vzhaja,
misli tja mi hité,
tam za morjem je en koticék raja,
ki vedno nanj spomnim se.

Kjer peli so slavčki ljubko,
in rožce cvetele lepo,
kjer rumenelo je žito zlato,
in na trtah vince sladko.

Tam daleč, onkraj morja
vroča bitva grozeče divjá,
prelivajo kri bratje zdaj
da osvobode domovino kedaj.

Poteptane so njive in polja cvetoča
in dragi jokajo — k Bogu tožijo.
Kdaj? ali se vrne nazaj?
oče, brat, sin: iz daljnih tujin?

Ta tožna misel mojega spómína
to dragi dom je, domovina.

Cilka Žigon

V BUENOS AIRESU SE TRENUTNO MUDI

č. sestra Majda, ravnateljica učiteljskega
v Formozi, ki je prišla sem radi neka-
terih potreb zavoda.

PRIJAZEN IZLET K ROJAKOM Častitega g. misijonarja Mirkota Rija-

vec sta spremila v Tigre v Recreo Euro-
pa č. g. Zmet in č. g. Hladnik. Rojaki
Rovtar in Oberdank, ki imajo znani Re-
creo Europa so goste z veseljem spre-
jeli in prav po slovenski navadi po-
stregli. Kadar gre človek v Recreo Euro-
pa se zdi, da je nekje doma, kjer pod
oknom šumi Vipava ali Soča.

ROJAK VIKTOR KOVAČ

se je pred kratkim preselil v svoj novi
lokal poleg postaje Villa Progreso, kjer
ima sedaj "Café-Bar-Almacén" v lastni
vzorni hiši.

OPERIRANA JE BILA

na slepem črevesu MIRIJAM GREGORIČ
v bolnici Alvear, a se je morala radi
neke komplikacije spet vrniti v bolnico.

SESTRA MARIA FEDERUZI

poznana premnogim rojakom iz bolnice
Alvarez (Flores) je že mesec dni v
Asuncionu (Paraguay), kjer je prednica
največje tamkajšnje bolnice.

ROJAKOM V ROSARIJU IN CORDOBI

V februarju bo obiskal č. g. Hladnik
rojake v teh krajih in če bo prilika tudi
še v drugih krajih, ki so v tej smeri.
Načrt bo povedan v prihodnji številki.

DRUŽINSKI PRAZNIK SO OBHAJALI TRAMPUŽEVI

iz Dobrave, Šent Vid pri Vipavi. 10. dec.

"SLOVENSKI DOM"

priredi letos v svojih
društvenih prostorih v ulici

SAN BLAS 1951
(LA PATERNAL)

(tri kvadre od križišča Avda. San Martin
in Donato Alvarez)

31. decembra 1944, ob 10 uri zvečer
prav po starem običaju

SILVESTROV VEČER

na katerem bo podan lep spored,
kateri bo vseboval več pevskih točk,
ples mladih deklet, godbene točke,
kratek šaljiv prizorček, sliko pri-
hoda Novega leta. Nato pa ples.

je dopolnil Slavko 9 let. Ta dogodek je
padel skupaj tudi s Prvim sv. Obhajilom.
Zato je družina slavila praznik v krogu
mnogih sodomačinov iz gornje vijavske
doline.

OPERIRAN JE BIL

v sanatoriju Lavallo Jože Golobič iz Ra-
dovice, ki dela v Lomi Negri. Zvemo, da
se je že povrnil na svoj dom v Lomo
Negro.

Matija!" ga je prosila in ga je pogledala
tako ljubo, kakor še nikdar ne.

Matajev Matija se je odkašljaj in po-
izkušal, da bi tudi on prav milo povze-
mal glas, počoč:

"Če hočeš moja biti,
te vzamem to jesen."

Iz grla pa mu je prihajalo samo ne-
blagoljubno stokanje in tako hripavo
grohanje, da se je čutil sam sebi. Toda
Anka mu ni očitala ničesar, celo sme-
jala se mu je prijazno in se zibala v
bokih. Bližalo se mu je njeno lice, nežno
zardelo kakor divje rože cvet; za dose-
gljaj blizu je videl njene oči, poredne, ve-
sele, sladke. Izlegnil je roke, da bi jo
prijel za roko, pa se ni mogel ganiti, ka-
kor bi bil ves prevezan s trdno zavozla-
nimi konopci.

"Tako te imam rad, Anka", ji je zago-
tavljal, "da bi te nesel štiporamo na
Triglav, pa še nazaj!"

"Verjamem, Matija", se je odzvala ve-
selo. "Toda veš kaj? Rajši pojdi v ris
po denar, potem pa v belo Ljubljano, če
me imaš res kaj rad, in kupi mi tam ži-
dano ruto, kakršne nima nobena druga
toda okoli!"

"Pa grem!" ji je obetal moško. "Kupim
ti najlepšo ruto in se nekoliko ustavim
pri sestri Špeli, ki je omožena v Ljub-
ljani. Rad te imam pa tako, da ti ne mo-
rem povedati. Tebe vzamem za ženo, pa
nobene druge, ni res? Le še malo me
počakaj, zasnujem te v kratkem! Ali boš
srečna z mano? Boš videla, he he, kaj se
to pravi! Ali nisem čeden mladenič in
krotak in prijazen? Z lučjo bi si morala
iskati boljšega ženina po devetih farah!
Le verjemi mi, prava ljubezen se je opri-
jela mojega srca!"

"Beži no, ne bodi tak!" mu je odvrni-
la in povesila krasne oči. "Ne govori ta-
ko! To je greh!"

"Sram jo je", si je mislil, "pa saj je
mene tudi." Potem pa je nadaljeval na
glas: "Ne zameri mi mojih besedi, An-
ka! Prav povšeči mi je, da si tako sra-
mežljiva dečla. Pa ne bom več govoril
o tem. V Ljubljano doli pojdem pa pre-
cej, čeprav nisem bil še svoje žive dni
tam. Pa saj imam ondi sestro Špeluzo.

Od samega veselja se bo jokala, ko bo
videla svojega brata po tolikem času!"

Zdajci se je izpremenilo mlinsko kolo v
ogromen svatbeni kolač. Matajev Ma-
tija ga je našel s svojim pipcem in ga
ponudil velik kos Anki. Toda komaj ga
je pokusil tudi sam, pa se mu je hudo
zaletelo in zbudil se je iz prijetnih sanj.

Na moč mu je bilo žal, da se mu je
razblinil čaroviti privid tako naglo v pra-
zen nič. Zastonj je poiskoval prisiliti na-
daljevanje prelepe zabave; zastonj je
mežal in si venomer utvarjal, da se suče
okoli Anke.

Glasno petje telebanovskih petelinov
ga je zdramilo popolnoma. Zazehalo se
mu je široko. Vzdignil se je, sedel, raz-
pel roke nad glavo in jih pretegnil, po-
tresel velike pesti in stresel razkuštrano,
ruso glavo.

"Kaj tako lepega se mi ni sanjalo še
nikdar!" je mrmral in si mel oči.

"Kaj godrnjaš?" se je oglasil Hudo-
pisk na klopi. "Godrnjati bi moral le
jaz, ker si tako grdo kalil nočni mir!"

"Jaz?" se je čutil Mataj.

"Smrčal si, kakor bi žagal skalo!" se
je pritoževal berač. "Zbudil si me vsak
čas, smrčulj!"

"I, pa bi me bil malo potresel in me
opomnil: Matija, ne smrči no tako, da
bom mogel spati!"

"Saj sem te dovolj mikastil za ramo,
pomagalo pa ni nič!" se je jezil Hudo-
pisk. "Ponehal si vselej le za malo časa,
potem si pa vlekel dreto le še huje. Sla-
bo sem spal pri tebi, slabo!"

"Ne zameri mi moje nerodnosti, An-
draž, saj nisem smrčal nalašč. Sicer
spim čisto tiho in pohlevno kakor ma-
ček."

"Saj bi bil šel vunkaj na svišli in se
zaril v listje ali seno, pa sem se bal, da
se ne nabodem na kakšne vile in da mi
ne bi padel pol tvoje vegaste strehe na
glavo. In malo preveč sem likofal vče-
raj. Boli me betica!"

"Mene pa nič, Andraž!" se je pohvalil
Matajev Matija, že v cokolah.

"Ti nisi pil toliko."

"Veš kaj? Stopi doli k potoku in po-
moči glavo v vodo, pa ti odleže. Jaz pa

pomolzem Dimko in zavrem mleko."

"Le srečno kuhaj, Matijec, jaz si poj-
dem pa res hladit bučo. Kje pa so moje
cape?"

Mataj je odropotal s svojimi cokolami
v vežo in obema prinesel posušeno oble-
ko. Napravila sta se in Hudopisk se je
šel zdraviti. Vrnil se je kmalu, ves zari-
pel v glavo; brisal se je v rjuho, go-
drnjaj in vzdihoval.

Po zajtrku je vzel Hudopisk svoj slam-
nik, palico pa malho in se obrnil k Ma-
taju: "Zdaj moram v Zaplano, potem pa
po leskovke in mačjo kost, Matijec! Zbo-
gom!"

"Pa ne, da bi mi jo popihal, Andraž!"
se je zbal Matajev Matija, ki je dvomlji-
vo gledal prosjaka.

"Nič se neboj, prav gotovo se vrnem
popoldne!" je obljubil Hudopisk, že na
pragu; mahnil mu je z roko in odšel
svojim potem.

6.

Ris.

Matajev Matija je ob podboju gledal
za beračevim slamnikom, ki se je zdaj-
inzdaj še pokazal izza jelšja in rakitovja
vzdolž potoka.

Nad tiho dolinico je lesketalo jasno
junjsko jutro. Mirno, svečano so stražile
visoke hoje in smreke bližnjega gozda
divje razpokane pečine in sivotne ska-
line v dolgih ranih sencah. Naokoli so
zeleneli smaragdni holmi, tuintam okriti
s temnim lesovjem; za njimi so sinjevale
strmovite gore v prenežnem hlapu pod
ponosnim zaklonom ledenih orjakov.

Počasi se je majal Matija proti svo-
jemu vrtu. Lesena ograja, nagnita, tro-
hla, ulomljena, je na več krajih žalostno
čepela po strano. Pod jablanami in hru-
škami, opreženimi z liščajem in mahom,
sta se šopirila robida in glogje. Osat in
kopriava, divja kamilica in pasje mleko,
smolika in metalica, gadovec in odolin,
podpones in mlečki, čemerika in sto-
klasa — sama glota, trava in plevel so
bohotno rasli po gredicah in potih in
dušili nekaj obupanih zeljnatih glav in
nekaj klavnega fižola.

(Nadaljevanje)

Krščanska socijalna načela

PRAVICA DELAVCEV DO ŽIVLJENJA IN ZDRAVJA

Kar se tiče varstva telesnih in vnanjih dobrin je treba najprej iztrgati uboge delavce iz besnenja onih pohlepnih ljudi, ki brezmejno izkoriščajo osebe kot blago radi dobička. Ne pravičnost, ne človekoljubnost namreč ne trpita, da bi se zahtevalo toliko dela, da bi oslabil duh radi prevelikega dela, in obenem s telesom podlegel vsled utrujenosti. V človeku je namreč, kakor vse njegovo bistvo, tudi delavna sila obdana z gotovimi mejami, preko katerih ni mogoče iti. Sicer se ista pomnoži z vajo in rabo, toda le pod tem pogojem, da večkrat preneha delati in da počiva. Gledati je torej treba, da se vsakdanje delo ne zavleče na več ur, kakor dopuščajo moči. Kakšni pa morajo biti presledki počitka, je treba presoditi iz različne vrste dela, iz okoliščin časov in krajev, iz zdravja samega delavca. Katerih delo je izsekavanje kamenja iz zemlje, ali izkopavanje železa, bakrene rude in drugih tovrstnih stvari, ki so v globini skrite, njih delo se mora, ker je mnogo težje in tudi škodljivo zdravju izravnati s krajšo dobo. Gledati je tudi treba na letne čase, kajti neredko se iste vrste delo v enem času z lahkoto prenaša, v drugem času se pa na noben način ne more prenašati ali ne brez največje težave.

Najbolj prvotna pravica človekova je njegova pravica do življenja. Ta pravica tvori takorekoč podlago vseh drugih naravnih pravic, karkoli jih človek sploh ima. Če se taji in omalovažuje ta pravica človekova, postanejo vse druge naravne pravice, kakor n. pr. pravica do zasebne lastnine, pravica do zakonskega življenja kratkomalo brezpredmetne in ničeve.

Pravica do življenja in pravica do zdravja, ki iz prve povsem naravno sledi, obstoji v tem, da ima človek pravico, da je obvarovan pred vsemi škodljivimi vplivi, ki bi mu kakorkoli mogli škodovati na življenju in zdravju. Torej to ni kaka posebna pravica, ampak povsem naravna dolžnost, ki jo ima vsak človek sam do sebe in država do svojih državljanov. Ta dolžnost še zdaleka ni izčrpana s tem, da država ščiti državljanke pred umorom, ropom, tatvino itd. Človek ima pravico,

da ga nihče ne oškoduje na življenju in zdravju, to se pravi, kjerkoli bi nastopila možnost takega oškodovanja, stopi ta pravica v veljavo. Predvsem pa stopi v veljavo v gospodarskem življenju, v katerem je človekovo življenje in zdravje tolikim nevarnostim izpostavljeno.

Povsem naravno slede iz tega vse pravice in njim odgovarjajoče dolžnosti delavskega varstva ali zaščite. In kjer so razmere take, da si posameznik ne more braniti lastnega zdravja in življenja, mora to izvrševati družba, v kateri živi in sicer v prvi vrsti država. Delavci, ki so prisiljeni delati v zdravju ali življenju škodljivih podjetjih, katerim se nalaga prehudo ali predolgo delo, se ne morejo sami braniti. Velikokrat nevarnosti za svoje zdravje in življenje sami niti presoditi ne morejo. Zato jih mora varovati država z zakoni. Take zakone, ki se imenujejo zakoni za delavsko varstvo zahteva pravičnost in so naravnost dolžnost države.

Ker je delavska okrožnica namenjena vsemu katoliškemu svetu, se razumljivo papež ne more spuščati v posamezne točke delavskega varstva. Vendar pa poudarja odločno, da ne pravičnost in ne človekoljubnost ne dovolujeta zlorabe delavskih človeških sil, kakor se dandanes tako pogosto godi.

Delo je utrudljivo, človeška moč pa je omejena, zato se mora dati delavcem večkrat in dovolj odmora med delavnim časom, drugače nujno mora hirati. Istotako se mu ne sme nalagati toliko dela, da bi s počitkom ne mogel nadomestiti izgubljenih delavnih sil, ker mu gotovo krajša življenje in škoduje zdravju.

Težje delo kakor v različnih rudokopih, tovarnah mora biti primerno krajše, ker povsem naravno človeka mnogo bolj izčrpa težko kakor lahko delo.

Ozirati se je treba na vremenske nepravilike, na mraz in vročino, ki imata na človeka velik vpliv. Temu primerno je treba delo skrajšati ali pa se morajo delavski odmori primerno razdeliti. Z eno besedo, vse kar bi moglo škodovati delavcu na zdravju in življenju, mora socialna zakonodaja upoštevati. Tudi delavec je namreč član države, katere prva naravna naloga je, da varuje časne dobrine svojih državljanov in delavčevu delo je, ki ustvarja bogastvo držav.

GREGORČIČEV PREVOD PSALMA 118 (4—10)

Potrta v prah mrjé mi duša,
otmi jo, Svoj izpolni rek:
osod Ti bridkih toži tek,
ko kdaj, naj milost spet okuša.
Pravičnost Svojih sodeb skaži,
spoznam naj Tvojih čud sladkost:
do solz mi dušo tré bridkost,
ti, kot si rekel, jo vtolaži!
Po rekih Svojih se me vsmili,
ki čuvam se krivičnih cest,
ki Tvojim sem postavam zvest
in zakon Tvoj spolnujem mili.
Nikár mi nád ne osramoti,
saj Tvojih práv držim se vnét;
ko mi srcé razširiš spét,
vesél bom tekal Tvoje poti!

Tvoj zakon naj vodi življenja mi tek
in rad premišljalval ga bodem na vek:
daj um mi, da bodem ga prav preiskával,
daj moč mi, da s srcem ga bom izvršával.
Na zakona stézo mi vodi nogó,
ker to najsrčneje jaz ljubim stezó:
srcé ob izrekih se Tvojih naslajaj,
bogastva pohlep ga nikár ne zavajaj.
Odvрни oči mi od ničnih stvari,
otmi me, ki Tvoje držim se poti:
služabniku spolni obét Svoj prezvesti,
ker vodi Tvoj strah po življenja ga cesti.
Odvрни sramoto v bodoče mi dni,
Sladké naj os Tvojih mi sodeb poti:
ker zakon Tvoj ljubi Tvoj sluga udani,
po Svoji pravičnosti Ti ga ohrani!

Nad mé, oј Gospod moj, usmiljenje pridi,
moj duh po obljubi rešitev naj vidi,
in lahek odgovor smešilcem bom dal,
čemú da v zaupanji trdno sem stal.
Nikar ne umakni besede resnične,
ko trdno Ti v sodebe zaupam pravične,
in Tvoje postave prav verén čuvár
jaz bodem od veka do veka vsekdár.
In potlej po poti jaz hodil bom sreče,
in Tvojo postavo premišljal goreče,
pred kralji, če treba, o njej govoril:
in vendar nikakor me strah ne bo vil.
Zvestó preiskával postavo bom sveto,
ki zánjo srcé mi iskreno je vneto,
kopné bóm k njej stezal ljubeče roké,
skrbno se je vadil do zadnjega dné.

Gospód, ki me Tvoja je vstvárla dlan,
spolnjenje Ti Svojih obljbú mi dodeli!
videč me, pravični naj bodo veseli,
videči, da nisem zaupal zamán.
Pač vem, da pravične so Tvoje sodbé,
in da si ponižal me bil po zaslugi:
a spet mi daj milost, tolaži me v tugi
vsled Svoje oblube na veke zvesté.
Usmiljenje pošlji, da srečno živim,
ker moje veselje le Tvoje so poti:
tlačilce krivične mi pa osramóti,
saj Tvoja povelja premišljam, vršim.
In slednji, kedor za Tvoj zakon je vnét,
kdor Tebe boji se, naj z mano se združi!
Srcé pa naj vedno brez graje Ti služi,
ko zdaj da v sramoto ne pahneš mé spet.

Po Tvoji pomoči srcé omedleva,
v resnični Tvoj rek upajoč:
okó po spolnitvi obljbú koprneva:
"Kdaj pošlješ tolažbo?" — kličoč.
Grbančim, sušim se, ko v dimu mehovi,
a Tvojih ne zabim besed!
Dokdaj naj trpljenja mi trajajo dnovi,
kdaj silnik bo sojen ves bled?
Lové me trinogi, — že zije mi jama! —
Ker zakon pač Tvoj jim je tuj:
a reki vsi Tvoji resnica so sama,
tlačilcem me torej izruj.
Zatrli so skoro s svetá me sovragi,
stéz Tvojih pa nisem pustil:
občuvaj po Svoji me milosti blagi
in zakon Tvoj rad bom vršil.

Na veke slednji Tvoj je rek:
na nebu, glej, veljá na vek:
veljá na zemlji z roda v rod,
kot si vstanóvil, nje gre hod:
vrsti se stalno dan in noč,
vse sluša vkazov Tvojih moč!
To stalnost moj premišlja um,
to v stiskah mi množí pogum.
In upa v veke ne zgubim,
tvoj rek me jači, ko trpim.
Ker v rek Tvoj upam, Bože moj,
ti boš me čuval, saj sem Tvoj!
In dasi tare me sovrag,
Tvoj rek poznam in nisem plah:
saj slednja pač prešla bo stvar,
kar rečeš Ti, veljá vsekdar!

"SLOVENSKA KRAJINA"

Naše društvo je prijavilo svoje sodelovanje v skupni organizaciji slovenskih društev za pomoč domovini, ki so se združile na popolnoma nepolitični podlagi.

DRUŠTVENA ZABAVA se bo vršila 6. jan. v prostorih na Chacabuco 501 ob 20 uri na večer. Rojaki povabljeni.

REDNI LETNI OBČNI ZBOR "Slovenske Krajine" se bo vršil 21. januarja v društvenem prostoru Almaguer 254. Začetek ob 16 uri. V slučaju male vdeležbe je občni zbor sklepčen uro kasneje na istem mestu. Vabi Odbor.

IZLET V SAN JUAN

se bo vršil 4. februarja. Potovali bomo z omnibusi. Odhod iz Paternala (Avalos 250) ob 7 uri, od sv. Roze ob 7.30 iz Puente Barracas ob 7.45 uri.

Listki v predprodaji do 28. januarja. To bo prav zadnji rok. Ker pa je število sedežev omejeno, zato prosimo, da pohitite, da bomo že 21. jan. vedeli, če bo treba iskati več mesta, ker pozneje že ne bo mogoče.

Listke dobite: Paternal: Paz Soldán 4924.

Villa Devoto: Av. Fr. Beiró 5388.

Centro: Pasco 431.

Avellaneda: Dean Funes 254, ter pri tajniku "S. K."

Piñeyro: Santiago del Estero 1932 in pri Časarju.

Cena: Veliki \$ 2.80. Mali (do 14 let) 2.—.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

Umetnina
je psalm 118 —
Še bolj umet-
nina pa je
Gregorčičev
prevod, ki ga
objavljamo,
deloma v tej
številki.
Glej stran:
20, 19 in 16.

Oj, blažen, ki mu čist je hod,
ki hodi, kot veli Gospod,
ki reke Božje vse vrši,
in srčno rad se jih uči,
ki čuva del krivičnih se,
ki stéz drži pravičnih se!
Saj Ti naročil si ostró
tvoj zakon čuvati zvestó . . .
O, da bi tudi moja pot
po volji Tvoji šla, brez zmot!
V sramoto pač bi ne zabrel,
ko zakon Tvoj bi práv umél.
In iz srcá bi Te slavil,
ko práv bi vseh se naučil;
ta prava čuval bi vsikdar, —
le ne zapústi me nikár!

Saj kdaj na póti pač smo pravi?
Če zvésti Tvoji smo postavi!
Iz srcá, glej, jo jaz želím,
ne daj, Gospod, da jo zgrešim!
Naj reke Tvoje v srci hranim,
da z grehom Ti srcá ne ranim.
Razkrij pa vse mi pravo Ti,
in jaz bom peval slavo Ti.
In Tvojih ust pravične sóde
oznanóval moj jezik bode.
Saj nad bogastvo pot jaz práv,
pot Tvojih ljubim jaz postav.
Zató jih rad bom premišljal,
rad poti Tvoje preiskával.
Postav bom Tvojih zvest čuvar,
in zábil jih ne bom nikdár!

Ne zabi Ti me, me otmi
in uk Tvoj čuval vse bom ani;
odpri oči mi, daj jim svita,
odkrij jim prava čudovita.
V tujini tujec tavam tod,
ne skrivaj stéz mi: "kam in kod!"
Želi preželjno duša moja,
hoditi vedno pota Tvoja.
Prevzetnike Ti pokoriš,
postav skrunilce pogubiš;
od mene pa sramoto vzemi,
ki služim rad z močmi Ti vsémi.
Glej, zbor mogotcev me nori,
moj duh pa uk le Tvoj goji,
postav le Tvojih se raduje,
kar té svetujejo — spolnuje!

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

MISIJONARJU MIRKOTU RIJAVEC

priredi Bratovščina Živega Rožnega Venca s sodelovanjem
"Slovenske Krajine" družinski sestanek 31. decembra v pro-
storu poleg kapele.

Gospodinje bodo poskrbele za prigrizek, možki pa za kaj
tekočega. Povabljeni vsi rojaki, prijatelji naše službe božje na
Avellanedi. Prihitite, da boste spoznali od blizu našega misijo-
narja.

Molitve se začno ob 16 uri in nato sledi drugo.

CONSULTORIO JURIDICO GRATUITO

PRAVNI SVETOVALEC

Ker je po novi odredbi zabranjeno advokatom zasliševati
stranke brezplačno, zato sta se ponudila oba

BRATA TORRES ASTIGUETA

da bosta nadalje pomagala našim rojakom v pravnih
potrebah potom naše revije v posebnem oddelku pravne-
ga svetovalca, ki ga bo Duhovno Življenje imelo odslej.
Rojaki pošljite vprašanje na La Vida Espiritual, Pasco 431
ali S. Julio Torres Astigueta, Lavalle 1282, IV. p.

Odgovor bo objavljen v Duhovnem Življenju.
Sprejemajo se samo dopisi s polnim naslovom.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606